Τὸ φύλλον λεπτὰ 40 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 45

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ὑμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀγάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Ἐτησία	δρ. 16.—	Ἐτησία . .	δρ. 20.—
Ἑξάμηνος . . .	» 8,50	Ἑξάμηνος	» 10,50
Τρίμηνος . . .	» 4,50	Τρίμηνος	» 5,50

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 40. Ἐξωτερικ. λεπ. 45

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, ἑκάστου λεπ. 40

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Πδριπίδου ἀρ. 36, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 27ον Ἐν Ἀθήναις, 19 Σεπτεμβρίου 1920 Ἔτος 42ον.—Ἀριθ. 42

Ο ΜΕΓΑΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

θ'.

— Ὁ Γεῶργος ἔχει δίκιο! ψιθυρίζουν μεταξύ τους τὰ παιδιά.

— Ἀλήθεια! λέει ὁ Νῖκος σταύτι τοῦ Κώστα. Ἂς ὡρμοῦσε πρῶτος ὁ Ἀλέκος, σὰν ἀρχιστράτηγος, ἂς φώναζε: «ὅποιος εἶναι γενναῖος ἂς μάκολουθήση!» καὶ τότε θὰ βλέπαμε!..

Μὰ ὁ Ἀλέκος δὲν ἀκούει τίποτ' ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ψιθυρισμούς, δὲν καταλαβαίνει τὴν ἐξέγερση τῶν στρατιωτῶν του καὶ θέλει νὰ φανῆ αὐστηρός, ἀμείλικτος.

— Τίποτα δὲ λές! ἀπαντᾷ στὸ Γεῶργο. Εἶσαι ἔνοχος. Καὶ τὸ Στρατοδικεῖο σὲ καταδικάζει σὲ θάνατο! Καὶ σηκώνει τὸ γι[illegible]άχι του, γιὰ νὰ κόψη, — στάλη-θεια, στὰ ψέμματα, δὲν ξέρω, — τὸ κεφάλι τοῦ δύστυχου σαλπιγκτῆ.

Μὰ τότε ἔγινε κεῖνο ποὺ δὲν περίμενε καὶ ποὺ δὲν φανταζόταν: Μιὰ ἀνταρσία, μιὰ ἐπανάσταση.

Τὸ στράτευμα σύσσωμο τοῦ ρίχνεται. Ὁ ἕνας τὸν χτυπᾷ ἀπὸ δῶ, ὁ ἄλλος τὸν ἁρπάζει ἀπὸ κεῖ, τοῦτος τὸν τραβουλιάζει, ἐκεῖνος τοῦ δίνει γροθιές. Κι' ὄχι στὰ ψέμματα!..

— Ἔ, παιδιά!.. τοὺς φωνάζει. Τί κάνετε; τὸν ἀρχηγό σας;!..

— Δὲ σὲ θέλουμε πιὰ γι' ἀρχηγό! τοῦ ἀπαντοῦν ὅλα τὰ παιδιά.

Καὶ τοῦ σχίζουν τὴ σημαία, τοῦ βγάζουν τὰ ἐμβλήματα τῆς ἀρχιστρατηγείας, — τὰ γαλόνια, τὸ λοφίο, τὶς ἐπωμίδες, τὰ σπηρούνια, ὅλα.

(Συνέχεια) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΦΑ

ΡΟΓΟ (*)

Μικρούλι χωριουδάκι, ξαπλωμένο
Μέσ' στοῦ βουνοῦ τὴν πράσινη πλαγιά,
Ἀπὸ τ' ἀχνὸ τὸ φῶς περιχυμένο
Στὴ φεγγαρόλουστη, ἥσυχη βραδυά.

Κάτω ἀπ' τὸν Ὅρμο βλέπω τὰ σπιτάκια
Πάνω ψηλὰ βαλμένα στὴ σειρά,—
Ἕνα κοπάδι, λές περιστεράκια,
Μὲ διπλωμένα τ' ἄσπρα τους φτερά.

Καὶ τῆς καρδιᾶς μου οἱ πόθοι,—περιστέρια,
Μ' ἄγρια, ποὺ δὲν τὰ δάμαζα οὔτ' ἐγώ,
Ποὺ γύρευαν νὰ φτάσουνε τ' ἀστέρια,—
Γλυκὰ θ' ἀποκοιμοῦνταν στὸ Ρογό!

ΖΕΦΥΡΟΣ ΒΡΑΔΥΝΟΣ

(*) Ἕνα χωριουδάκι στὴν Ἄντρο.

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ JULES VERNE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ' (Συνέχεια)

Ὁ μεσημεριάτικος σταθμὸς ἔγεινε στὴ σκιὰ ἑνὸς πελώριου πεύκου «θαλασσινοῦ», ποὺ στὴ ρίζα του ὁ Ἐρνέστος εἶχε ἀνάψει φωτιὰ ἀπὸ ξερόκλαδα. Κι' ἐνῷ ὁ Τζὰκ ἔψηνε προσεκτικὰ ἕνα μπούτι τῆς ἀντιλόπης (*), ὁ ἀδελφός του κι' ὁ κ. Οὐόλστων ἀπομακρύνθηκαν κάμποσο γιὰ νὰ ἐξετάσουν τὸν τόπο.

— Ἂν ἡ δασωμένη αὐτὴ χώρα ἐκτείνεται ὡς τὴ βουνοσειρά, εἶπε ὁ Ἐρνέστος, πολὺ πιθανὸ νὰ σκεπάζη καὶ τὶς πρῶτες πλαγιές. Ἔτσι μοῦ φάνηκε τουλάχιστο τὸ πρωΐ, τὴν ὥρα ποὺ ξεκινούσαμε...

— Τότε θἀναγκασθοῦμε νὰ περάσουμε αὐτὰ τὰ δάση ἀπὸ μέσα, ἀποκρίθηκε ὁ κ. Οὐόλστων. Ἂν ἐξακολουθούσαμε νὰ τὰ τριγυρίζουμε, ἀπὸ δεξιὰ ἢ ἀριστερά, ἐκτὸς ποῦ θὰ μακραίναμε πολὺ τὸ δρόμο μας, θὰ μπορούσαμε ἴσως καὶ νὰ πέσουμε 'ς τὴν ἀνατολικὴ ἀκτή.

— Ναί, εἶπε ὁ Ἐρνέστος· κι' αὐτὴ ἡ ἀκτή, κατὰ τοὺς λογαριασμούς μου, βρίσκεται σὲ ἀπόστασι δέκα λευγῶν.

— Ἂν εἶν' ἔτσι, δὲν θὰ μπορέσουμε νὰ φθάσουμε στὰ βουνὰ ἀπὸ τἀνατολικά. Ὅσο γιὰ τὰ δυτικά...

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 321.

— Εἶναι τὸ ἄγνωστο, κύριε Οὐόλστων! Κι' ἀλήθεια, ὅταν ἀπὸ τὰ ὑψώματα τοῦ Γκρύνταλ βλέπῃ κανεὶς τὴ βουνοσειρά, νομίζει πὼς ἀπλώνεται ἀτέλειωτη πρὸς τὸ μέρος τῆς δύσης.

—Ἀφοῦ λοιπὸν δὲν ἔχουμε τὴν ἐκλογή, ἂς χωθοῦμε μέσα σ' αὐτὰ τὰ δάση κι' ἂς προσπαθήσουμε νὰ φθάσουμε ὡς τὴν ἐσχάτη ἀκροδασιά. Ἂν εἶναι ἀδύνατο νὰ τὸ κατορθώσουμε σὲ μιὰ μέρα, ἂς βάλουμε δυό, τρεῖς...ἀλλὰ νὰ φθάσουμε στὸ σκοπό μας!

Οἱ δυὸ ἀδελφοὶ συμφώνησαν μὲ τὴ γνώμη τοῦ κ. Οὐόλστων. Κι' αὐτῶν ὁ σκοπὸς δὲν ἦταν νὰ ἐξερευνήσουν τὴ χώρα ὡς τὰ βουνά; Ἔτσι καμμιὰ ἀμφιβολία δὲν ἔγεινε 's αὐτὸ ἀπάνω.

Τὸ κρέας τῆς ἀντιλόπης, καλοψημένο, μερικὰ παξιμάδια ἀπὸ μανιόκα, ἄφθονες μπανάνες κι' ἄλλα φρούτα ἀπὸ τὰ γειτονικὰ δένδρα,—αὐτὰ ἀποτέλεσαν τὸ γεῦμα ἐκεῖνο ποὺ μόλις χρειάσθηκε μιὰν ὥρα. Ἔπειτα ὁ κ. Οὐόλστων, ὁ Ἐρνέστος κι' ὁ Τζὰκ πῆραν πάλι τὰ ὅπλα τους, φορτώθηκαν τοὺς σάκκους τους καί, μὲ τὴν πυξίδα στὸ χέρι, γιὰ νὰ ὁδηγοῦνται, χώθηκαν στὰ δένδρα τοῦ δάσους.

Πραγματικῶς, ἀνάμεσα στὰ ἔλατα ἐκεῖνα μὲ τοὺς ἴσιους κι' ἀραιοὺς κορμούς, στὸ ἔδαφος τὸ στρωτό, τὸ σκεπασμένο μὲ χλόη, ἢ μᾶλλον μὲ λιγοστὴ μουσκουλη, χωρὶς θάμνους καὶ χωρὶς ἀγκάθια, μποροῦσε κανεὶς νὰ περπατῇ εὔκολα. Δὲν συμβαίνει τὸ ἴδιο μὲ ἄλλα δάση, ὅπου τὰ δένδρα εἶναι πυκνότερα καὶ δένουνται τῶνα μὲ τἄλλο ἀπὸ κισσούς. Στὸ μεγάλο ἐκεῖνο δάσος τῶν ἐλάτων, ὅπως 's ὅλα τὰ ὁμοιά του, ἡ κυκλοφορία δὲν ἀπαντοῦσε πολλὰ προσκόμματα. Ἀλήθεια δὲν ὑπῆρχε κανένα μονοπάτι χαραγμένο, οὔτε κἂν ἀπὸ κόδια ζώων, κι' ἀναγκαζόνταν συχνὰ νὰ λοξοδρομοῦν καὶ νὰ τριγυρίζουν· παντοῦ ὅμως τὰ δένδρα τοὺς ἄφιναν νὰ περνοῦν ἐλεύθερα.

Κι' οὔτε ἀδιάβατο ρέμμα ἀπάντησαν, — κανένα χείμαρρο παραδείγματος χάρη,—γιὰ νὰ τοὺς κόψῃ τὸ δρόμο. Εὐχαριστημένοι, περπατοῦσαν κάτω ἀπὸ τὸ θόλο τῶν φυλλωμάτων, ἀδιαπέραστο ἀπὸ τὶς ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου, ἂν καὶ τὸν κτυποῦσαν κατακάθετα. Μεγάλο πλεονέκτημα γι' ἀπλοὺς πεζοπόρους, ποὺ τοὺς ἀναζωογονοῦσαν κι' οἱ διαπεραστικὲς μυρωδιές.

Ἐπίσης δὲν ἀπάντησαν οὔτε ἄγρια ζῶα ἐπίφοβα, θηρία, σὰν κι' ἐκεῖνα ποὺ εἶχαν ἰδῆ στὰ σύνορα τῆς Γῆς τῆς Ἐπαγγελίας ἢ στὴν περιοχὴ τοῦ ὅρμου τῶν Μαργαριτῶν· οὔτε λιοντάρια, οὔτε τίγρεις, οὔτε πάνθηρες. Μόνο πιθήκους ἔβλεπαν παντοῦ, καὶ τόσο πολλούς, ὥστε ὁ Τζὰκ ἐρώνταξε:

— Μπᾶ τοὺς ἀθλίους! . . . Θἄλεγες πὼς κατέφυγαν ὅλοι 's αὐτὸ τὸ δάσος, ἀφοῦ διώχθηκαν ἀπὸ τὰ δάση τοῦ Βάλντεγκ καὶ τοῦ Τσούκερτοπ!

Κι' ἀφοῦ ἔφαγε στὸ στῆθος κάμποσες κουκουναρτές, ἀναγκάσθηκε νἀρχίσῃ τὸ τουφεκίδι, ποὺ τὸ ἐξακολούθησε ὁλάκαιρη ὥρα, μὲ κίνδυνο νὰ τοῦ τελειώσουν τὰ πολεμοφόδια τοῦ ταξειδιοῦ. Στὸ τέλος, καμμιὰ εἰκοσαριὰ πίθηκοι ἦταν χάμω, πληγωμένοι θανάσιμα ἢ βαρειά. Ἄλλοι, ἐλαφρότερα κτυπημένοι, κατραχυλοῦσαν ἀπο κλῶνο σὲ κλῶνο· μὰ δὲν εἶχαν πιὰ τὴ δύναμη νὰ φύγουν καὶ τοὺς ριχνόταν ὁ Φὰλμπ καὶ τοὺς ἀποτελείωνε.

— Ἂν μᾶς ἐπετοῦσαν τουλάχιστο κοκοκάρυδα, εἶπε ὁ Τζάκ, τὸ κακὸ θἄταν μικρότερο.

— Διάβολε! ἀποκρίθηκε ὁ κ. Οὐόλστων. Προτιμῶ τὶς κουκουνάρες ἀπὸ τὰ κοκοκάρυδα. Εἶναι λιγώτερο σκληρές.

— Ναί, μὰ δὲν τρέφουν, ἐνῷ τὸ κοκοκάρυδο σοῦ δίνει καὶ νὰ πιῇς καὶ νὰ φᾷς.

Ἀφοῦ κατατρόπωσαν ἔτσι τοὺς πιθήκους, ἐξακολούθησαν τὸ δρόμο τους μέσα στὸ δάσος. Καὶ τώρα, ἡ μόνη δυσκολία ἦταν νὰ διευθύνουνται ἴσια πρὸς τὴ βουνοσειρά.

Πραγματικῶς, ὁ θόλος τῶν φυλλωμάτων ἐξακολουθοῦσε κυκνὸς κι' ἀδιαπέραστος, χωρὶς κανένα ἄνοιγμα, καμμιὰ σχισμάδα, γιὰ νὰ μπορέσῃ κανεὶς νὰ ἰδῇ σὲ ποιὸ σημεῖο βρισκόταν ὁ ἥλιος. Κι' οὔτ' ἕνα μέρος γυμνό, ξέφωτο, οὔτε ἕνα δένδρο πεσμένο. Τί καλὰ ποὺ ἔκαμαν νὰ μὴν πάρουν μαζί τους οὔτε ζῶο, οὔτε ἀμάξι! Γιατὶ σὲ μέρη-μέρη, τὰ δένδρα ἦταν τόσο πυκνά, ὥστε ἀγγιζόνταν σχεδόν. Κι' οἱ πεζοπόροι μας ἦταν ἀναγκασμένοι νὰ γυρίζουν πίσω.

Κατὰ τὶς ἑπτὰ τὸ βράδυ, ὁ κ. Οὐόλστων, ὁ Ἐρνέστος κι' ὁ Τζὰκ ἔφθασαν στὴ μεσημβρινὴ ἄκρη τοῦ δάσους τῶν ἐλάτων. Τὸ ἔδαφος σιγὰ-σιγὰ εἶχε ὑψωθῆ τόσο, ὥστε ἐκεῖ-πέρα τὰ δένδρα ἦταν ἀπάνω στὶς πρῶτες ὀρογραφικὲς διακλαδώσεις καὶ φάνηκαν οἱ κορυφές, τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ ἥλιος ἔγερνε πίσω ἀπὸ τὰ ριζοβούνια ποὺ ἔκοβαν τὸ δυτικὸ ὁρίζοντα.

Ἐκεῖ ἦταν σωρευμένοι οἱ βράχοι, τὰ συντρίμμια ποὺ εἶχαν πέσει ἀπὸ τὰ ὕψη τοῦ βουνοῦ. Ἐκεῖ ἔτρεχαν κι' ἕνα πλῆθος ρυάκια, ποὺ ἀποτελοῦσαν ἴσως τὶς πηγὲς τοῦ Μόντροζ καὶ ποὺ ἡ κατωφέρεια τὰ ἔστελνε πρὸς τἀνατολικά.

Νἀρχίσουν τὸ ἴδιο βράδυ τὸ ἀναίβασμα καὶ νὰ τὸ ἐξακολουθήσουν τὴ νύκτα, θἄταν ἴσως ἐπικίνδυνο. Γι' αὐτό, μ' ὅλη τὴν ἀνυπομονησία ποὺ εἶχαν νὰ φθάσουν στὸ τέρμα, οὔτε ὁ κ. Οὐόλστων, οὔτε ὁ Ἐρνέστος δὲν ἐτόλμησαν νὰ τὸ ποῦν. Ἀλλὰ ἔψαξαν καὶ βρῆκαν μιὰ σπηλιά, ὅπου μποροῦσαν νὰ μείνουν προφυλαγμένοι ὡς τὸ πρωί. Ἔπειτα, ἐνῷ ὁ Ἐρνέστος ἑτοίμαζε τὸ δεῖπνο, ὁ κ. Οὐόλστων κι' ὁ Τζὰκ πῆγαν στὰ τελευταῖα δένδρα τοῦ δάσους νὰ μαζέψουν ξερόκλαδα, ποὺ τὰ ἄπλωσαν στὸ πέτρινο ἔδαφος τῆς σπηλιᾶς. Ἔφαγαν ἕνα ζευγάρι πέρδικες ποὺ εἶχαν σκοτώσει καί, κατακουρασμένοι, ἑτοιμάσθηκαν νὰ πλαγιάσουν.

Προτήτερα ὅμως ἔπρεπε νὰ πάρουν μερικὰ μέτρα, γιατὶ πρὸς τὸ βράδυ, εἶχαν ἀκούσει μερικὰ οὐρλιάσματα, ἀπὸ πολὺ κοντά, καθὼς καὶ κάποια μουγγρητά, ποὺ δὲν μποροῦσαν νὰ τοὺς γελάσουν. Ἄναψαν λοιπὸν μιὰ καλὴ φωτιά, ποὺ τὴ διατήρησαν ὁλημύχτα μὲ τὰ ξύλα ποὺ εἶχαν μαζέψει. Καὶ γι' αὐτὸ ἀναγκάσθηκαν νἀγρυπνήσουν, ἀπὸ τρεῖς ὧρες καθένας μὲ τὴ σειρά του,—πρῶτος ὁ Ἐρνέστος, δεύτερος ὁ Τζὰκ καὶ τελευταῖος ὁ κ. Οὐόλστων,—ὡς τὸ πρωί.

Μόλις σηκώθηκε ὁ ἥλιος, σηκώθηκαν ὅλοι κι' ὁ Τζάκ, μὲ τὴ δυνατὴ φωνή του, ἔκραξε:

— Τελοσπάντων, κύριε Οὐόλστων, ἔφθασε κι' ἡ μεγάλη ἡμέρα! Σὲ λίγες ὧρες, ὁ κρυφός σας πόθος θὰ ἐκπληρωθῆ: θὰ στήσετε τὴ σημαία μας στὸ ὑψηλότερο σημεῖο τῆς Νέας-Ἑλβετίας!

— Σὲ λίγες ὧρες . . . ναί, ἂν τὸ ἀναίβασμα δὲν παρουσιάσῃ μεγάλες δυσκολίες, παρατήρησε ὁ Ἐρνέστος.

(Ἕπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ

Ἡ ἀπάθεια ποὺ συνοδεύει συχνὰ τὴ μεγάλη καὶ ξαφνικὴ δυστυχία, ἄδικα θεωρεῖται σημάδι ὑψίστου ἠρωϊσμοῦ. Πραγματικὰ δὲν σημαίνει παρὰ πὼς ὁ ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ κάποτε νὰ πιστέψῃ τὴν τόση δυστυχία. Κι' ἡ δυσπιστία αὐτή, ἡ αὐταπάτη, ἔχει τὴ ρίζα της 's τὴν ἀνεξάντλητη ἀνθρώπινη αἰσιοδοξία.

* * *

Ἡ ἀπογοήτευση δὲν φέρνει τὸ σταμάτισμα τῆς ἐνεργείας τοῦ ἀνθρώπου, ὅπως θὰ ἔφερνε τὸ σταμάτισμα τῆς ἀτμομηχανῆς ἡ ἔλλειψη τοῦ ἀτμοῦ. Ὁ ἀπογοητευμένος ποὺ ἦταν δραστήριος, θὰ ἐξακολουθήσῃ τὴ δράση του, ἔτσι ἀπὸ μιὰ κεκτημένη ταχύτητα, ἀπὸ μιὰ τυφλὴ συνήθεια. Μὰ ἡ δράση αὐτή, μολονότι 's τὴν ἴδια τροχιὰ χαραγμένη, δὲν θὰ φέρῃ ποτὲ τἀποτελέσματα ποὺ θὰ ἔφερνε ἂν εἶχε, ἀνεκτίμητο κι' ἀναντικατάστατο παράγοντα, τὸν ἐνθουσιασμό.

* * *

Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀδίκησε τὸν ἑαυτό του καὶ στερήθηκε γιὰ νὰ χαρίσῃ 's ἄλλους, δὲν χαίρει συνήθως τὴν ἐκτίμησῃ αὐτῶν, ποὺ μὲ ζημία, μὲ θυσία του, εὐχαρίστησε ἢ εὐεργέτησε. Κι' αὐτὴ ἡ ταπεινὴ ἀχαριστία εἶναι ἡ σοφὴ καὶ δίκαιη τιμωρία γιὰ τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἀδίκησε τὸν ἑαυτό του.

Ε. Α.

ΥΠΕΡΒΟΛΙΚΗ ΦΑΝΤΑΣΙΑ

Κωμωδία Μονόπρακτη

ΠΡΟΣΩΠΑ:

Κα ΤΟΥΛΙΔΟΥ, — ΕΛΕΝΗ, κόρη της, 12 χρονῶν. — ΑΘΗΝΑ, 13 χρονῶν. — ΦΙΛΙΠΠΟΣ, ὑπηρέτης. — ΔΗΜΑΔΗΣ, φίλος τῆς Κας Τουλίδου.

ΣΚΗΝΗ Ι

Κα ΤΟΥΛΙΔΟΥ, ΦΙΛΙΠΠΟΣ

Η Κα Τουλίδου κάθεται σὲ μιὰ πολυθρόνα κοντὰ σ' ἕνα τραπεζάκι, ὁ Φίλιππος εἰσέρχεται καὶ τῆς φέρνει ἕνα δέμα γράμματα κι' ἐφημερίδες).

ΦΙΛΙΠΠΟΣ. — Κυρία, ὁρίστε τὸ ταχυδρομεῖο σας.

Κα ΤΟΥΛΙΔΟΥ.—Εὐχαριστῶ Φίλιππε. . . .Ἀλήθεια! τί κάνει ἡ κόρη μου αὐτὴ τὴ στιγμή;

ΦΙ.—Ἡ δεσποινὶς Ἔλλη εἶναι στὸν κῆπο μὲ τὴ φιλενάδα της, τὴ δεσποινίδα Ἀθηνᾶ, ποὺ τὴν προσκάλεσε ἡ κυρία νἄλθῃ νὰ περάσῃ μὲ τὴν κόρη της αὐτὴ τὴν τελευταία μέρα τῶν διακοπῶν.

Κα ΤΟΥ.—Τί παιγνίδι παίζουν;

ΦΙ.— Ὤ, κυρία, δὲν παίζουν!...Ἡ δεσποινὶς Ἔλλη περπατεῖ μὲ τὴ φιλενάδα της καὶ τῆς διηγεῖται τὶς περιπέτειες τοῦ ταξειδιοῦ της. Θεέ μου! τί πράγματα ποὺ τῆς συνέβηκαν αὐτὸν τὸ μῆνα τῶν διακοπῶν, ποὺ πῆγε νὰ τὸν περάσῃ κοντὰ στὴ θεία της στὴν Αἴγινα!...Ἀπὸ χθὲς τὸ βράδυ ποὺ γύρισε, μᾶς διηγεῖται..μᾶς διηγεῖται.. τόσα ποὺ θὰ μποροῦσες νὰ κάμῃς ἕνα χονδρὸ βιβλίο μὲ ὅλ' αὐτὰ ποὺ τῆς συνέβηκαν..

Κα ΤΟΥ.— Ἄκουσε, Φίλιππε, μπορῶ νὰ τὸ πῶ σὲ σένα ποὺ εἶσαι παλαιὸς ὑπηρέτης τῆς οἰκογενείας μας . . . Ἔ, λοιπόν! Θαρρῶ πὼς τὰ περισσότερα ἀπ' ὅσα λέγει, τὰ βγάζει ἀπὸ τὸ νοῦ της.

ΦΙ.—Λοιπόν, κυρία, νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀμαρτία μου... κι' ἐγὼ σκέφθηκα τὸ ἴδιο ἀπάνω-κάτω, ἀκούοντάς την νὰ διηγεῖται αὐτὰ ποὺ τῆς συνέβηκαν . . . Εἶπα μέσα μου: 'Ὀλ' αὐτὰ... εἶναι ψευτιὲς δικές της . . . μὰ δὲν τολμοῦσα νὰ σᾶς τὸ πῶ...

Κα ΤΟΥ.— Εἶχες ἄδικο, Φίλιππε . . . γιατὶ ἂν δὲν ἔβλεπα τὴ μανία τῆς κόρης μου νὰ ἐφευρίσκῃ ἱστορίες... Θὰ μ' ἔκανες νὰ μὴν ἐκτελέσω ἓν ἀπὸ τὰ χρέη μου, ποὺ εἶναι νὰ τὴν ἀποστομώνω ὅταν δὲν λέῃ τὴν ἀλήθεια...

ΦΙ.— Ἔ, κυρία!. . δὲν πρέπει νὰ τὴ συνεριζούμαστε... δουλεύει ἡ παιδικὴ της φαντασία...

Κα ΤΟΥ.— Ναί. ξέρω αὐτὸ τὸ φυσικὸ ποὺ ἔχουν πολλὰ παιδιὰ νὰ μεγαλοποιοῦν τὰ πράγματα. Λένε πὼς εἶναι σημεῖο γόνιμης φαντασίας. Τὸ παραδέχομαι . . .μὰ ὅταν συνειθίσῃ κανεὶς νὰ τὸ διαστρέφῃ ὅλα, γίνεται σὲ λίγο ψεύτης σωστός. Θέλω νὰ διορθώσω τὴν Ἔλλη ἀπ' αὐτὴ τὴ μανία. Μὰ χρειάζεται κατάλληλη εὐκαιρία, καὶ ἂν δὲν παρουσιασθῇ, θὰ τὴν προκαλέσω ἐγώ . . .Ἐσύ, Φίλιππε, πήγαινε νὰ εἰδοποιήσῃς τὸν κ. Δημάδη, τὸν φίλο μου... Εἶναι ἐπιδέξιος, ἔξυπνος κι' ἐπιτήδειος... Θὰ μὲ βοηθήσῃ πολὺ στὸ μάθημα ποὺ θέλω νὰ δώσω στὴν κόρη μου, ὅταν βρεθῇ περίσταση... Πές του νὰ περάσῃ στὸ σαλόνι καὶ νὰ μὲ περιμένῃ.

ΦΙ.—Καλά, κυρία,..(*Ἐξέρχεται*).

ΣΚΗΝΗ ΙΙ

Κα ΤΟΥ (*μόνη*).—Ἀ! δεσποινίς, κόρη μου, σ' ἀρέσει νὰ ἐφευρίσκῃς παραμύθια καὶ νὰ μᾶς τὰ διηγεῖσαι σὰ νἄταν ἀληθινά... Σὰ νὰ λέμε μᾶς περνᾷς γιὰ πράσινο χοβιάρι... Καλά! νὰ ἰδοῦμε ποιὰ θὰ γελασθῇ περισσότερο ἐγὼ ἢ ἐσύ . . . Ἀ! μοῦλθε μιὰ ἰδέα γιὰ τὸ μάθημα ποὺ σοῦ ἑτοιμάζω... κι' ἂν δὲ μὲ κάμῃς νὰ περιμένω πολὺ τὴν εὐκαιρία, θαρρῶ πὼς θὰ γελάσουμε... Μὰ ἔχασα τὰ γράμματά μου, ποὺ εἶχα τὸ νοῦ μου; (*Παίρνει τὰ γράμματα καὶ τὰ ἐξετάζει*). Τί βλέπω; ... Ἀπὸ τὴν Αἴγινα!... τὸ γράψιμο τῆς ἀδελφῆς μου!... Ἂς διαβάσουμε... (*Ἀνοίγει γρήγορα τὸ γράμμα καὶ διαβάζει*). «Ἀγάπητή μου ἀδελφή, τώρα ποὺ ξαναεῖδες τὴν κόρη σου, ποὺ τὴν φίλησες καὶ ποὺ εἶσαι βέβαιη πὼς ὑπάρχει, δὲ θέλω νὰ σοῦ κρύβω πιὰ ἕνα πρᾶγμα ποὺ δὲ στῶλεγα ὡς τώρω γιὰ νὰ μὴ σάνησυχήσω. Ἡ κόρη μου ποὺ εἶναι καθὼς ξέρεις πιὸ μεγάλη ἀπ' τὴ δική σου, πῆγε ἕνα πρωὶ μὲ τὴν Ἔλλη καὶ τὴ μὶς Μπέτυ, τὴν γουβερνάντα της, ὡς τὸ λιμάνι. Ἐκεῖ οἱ δυὸ κόρες μας, βλέποντας μερικοὺς ποὺ ἔκαναν περίπατο στὴ θάλασσα μὲ τὴ βάρκα, ἔβαλαν στὸ νοῦ τους νὰ τοὺς μιμηθοῦν. Ξέχασα νὰ προσθέσω, πὼς ἐντωμεταξύ, ἡ μὶς Μπέτυ, ποὺ εἶναι μύωψ σὰν τυφλοπόντικος, ἀκολουθοῦσε δυὸ ἄλλα κοριτσάκια, νομίζοντας πὼς ἐπιβλέπει τὰ δικά της. Οἱ δυό μας ἀστόχαστες νοικιάσαμε μιὰ βάρκα κι' ἔτρεχαν στὰ κύματα, μὴ ἔχοντας νὰ τὶς ὁδηγῇ παρὰ ἕνα παιδὶ ἀμάθητο. Ὅ,τι ἦταν ἑπόμενο νὰ γίνῃ, δὲν ἄργησε, πράγματι: ἡ βάρκα ἀναποδογύρισε στὴν εἴσοδο τοῦ λιμανιοῦ. Εὐτυχῶς κάτι ψαράδες γυρνοῦσαν ἐκεῖνη τὴν ὥρα καὶ τὶς ἔβγαλαν ἀπ' τὸ νερὸ μαζὶ μὲ τὸν ὁδηγό τους. Κι' οἱ τρεῖς τους ἐξώφληναν μ' ἕνα μπάνιο καὶ δυὸ τρεῖς ρουφηξιὲς ἁλμυροῦ νεροῦ ποὺ τῶπιαν λιγάκι χωρὶς ὀρεξῆ. Ἂν ἀστειεύομαι σήμερα, εἶναι ποὺ δὲν ἔπαθαν τίποτα κακό, μὰ φαντάσου τὸν τρόμο μου καὶ τὸ θυμό μου, ὅταν εἶδα νὰ γυρνᾷ ἡ κόρη μου μὲ τὴ δική σου βρεγμένες ὡς τὰ κόκκαλα κι' ὅταν μοῦ διηγήθηκαν τὸν κίνδυνο ποὺ διέφυγαν. Σήμερα ποὺ δὲ μπορεῖς πιὰ νἀσαι ἀνήσυχη, θέλησα νὰ σοῦ μάθω αὐτὸ τὸ συμβάν, ποὺ ἡ Ἔλλη σου μὲ τὴ φαντασία ποὺ ἔχει, καθὼς βλέπω, δὲ θὰ λείψῃ νὰ τὸ μεγαλοποιήσῃ. Σὲ φιλῶ τρυφερὰ ἡ ἀδελφή σου». Ὤ, τὶς ἀστόχαστες!... Τρέμω μόνο ποὺ τὸ συλλογίζομαι... Τελείωσε, δὲ θἀρήσω πιὰ τὴν Ἔλλη νὰ ταξειδεύῃ χωρὶς ἐμέ... Μὰ ἄκου τὴν ποὺ ἀνεβαίνει μὲ τὴ φιλενάδα της· ἂς κρυφῶ σ' ἕνα μέρος γιὰ νἀκούσω τὴ συνομιλία τους, ἴσως βρῶ τὴν εὐκαιρία ποὺ ζητῶ. (*Κρύβεται πίσω ἀπὸ ἕνα παραπέτασμα*).

ΣΚΗΝΗ ΙΙΙ

ΕΛΛΗ, ΑΘΗΝΑ, Κα ΤΟΥΛΙΔΟΥ κρυμμένη.

ΕΛΛΗ, (*εἰσέρχεται μὲ τὴν Ἀθηνᾶ*), — Ἔλα, Ἀθηνᾶ... Ἂς μποῦμε στὸ σαλόνι, θἄμαστε πιὸ καλὰ παρὰ στὸν κῆπο, γιατὶ αὐτὸ ποὺ ἔχω νὰ σοῦ διηγηθῶ τώρα, εἶναι τὸ πιὸ τρομερὸ ἀπ' ὅσα μοῦ συνέβηκαν.

ΑΘΗΝΑ.—Ὤ! Θεέ μου!... μὲ κάνεις νἀνατριχιάζω... Γιατὶ λοιπὸν τρόκειται;

ΕΛ. (*ὑπερήφανα*). — Γιὰ ἕνα φοβερὸ ναυάγιο ποὺ ἔγεινα ὑπμά του καὶ δὲν τὸ εἶπα ἀκόμα τῆς μαμμᾶς γιὰ νὰ μὴν τὴν τρομάξω...

Κα ΤΟΥ, (*ἀπὸ μέσα της*). — Νὰ τα!... Ἂς ἀκούσωμε μ' ὅλα μας τ' αὐτιά...

ΑΘ.—Ἕνα ναυάγιο!...Ὤ! πρέπει νἄναι πολὺ ἐνδιαφέρον...τρέχουν τὰ σάλια μου.

ΕΛ.—Καὶ μένα ἔτρεχαν ἀπὸ τὸ στόμα μου.ὄχι σάλια, παρὰ τὰ νερὰ ποὺ ἤπια... καθὼς θὰ ἰδῆς... Κάθησε κι' ἄκουε καλά, (*Κάθονται. Ἡ Ἔλλη σφογγίζει σιγὰ-σιγὰ τὸ μέτωπό της μὲ τὸ μαντῆλι της. Ἴσως γυρεύει τὶς λεπτομέρειες ποὺ θὰ στολίσουν τὴ διήγησή της.*)

ΑΘ.—Μὰ κάμε λοιπὸν γρήγορα... Πῶς μὲ κάνεις κι' λιγόνω.

ΕΛ. — Νά. . . (*Μὲ ὕφος ἀνθρώπου ποὺ διηγεῖται ἱστορία.*) Ἦταν ἡ 22 Αὐγούστου.

ΑΘ.—Πρὸ δεκαπέντε μέρες λοιπόν;

ΕΛ.—Ἀκριβῶς...μὰ μὴ μὲ διακόπτεις. Ἐπιβιβασθήκαμε, ἡ ἐξαδέλφη μου κι' ἐγώ, σὲ μιὰ κομψὴ βάρκα ποὺ ἦταν στὸ μῶλο τῆς Αἴγινας κι' ἀρμενίζαμε κατὰ τὴν ἔξοδο τοῦ λιμανιοῦ.

ΑΘ.—Τί ὥραιο ποὺ εἶναι... Μοιάζε ὁλωσδιόλου μὲ τὴν ἀρχὴ τοῦ Ροβινσῶνος.

ΕΛ.—Μπᾶ! οἱ περιπέτειες τοῦ Ροβινσῶνος δὲν εἶναι τίποτα μπροστὰ στὶς δικές μου... Εἴχαμε βγῆ στάγιοικτά, ὅταν ἄξαφνα ἕνας δυνατὸς ἀέρας ἀναποδογυρίζει τὴ βάρκα μας ... καὶ νὰ μας στὸ νερό.

ΑΘ.—Ἀ!

Κα ΤΟΥ. (*ἀπὸ μέσα της*).— Ὡς τώρα δὲν στρεβλόνει πολὺ τὴν ἀλήθεια . . . μὰ μοῦ φαίνεται πὼς δὲν θὰ σταματήσῃ ἐδῶ.

ΕΛ. (*μ' ἐπισημάτητα*).—Σὲ λίγο αἰσθάνθηκα νὰ μὲ παρασύρουν τὰ κύματα.

ΑΘ.—Εὐτυχὼς ποὺ ἤξερες νὰ κολυμπᾷς!

ΕΛ.—Πολὺ εὐτυχῶς, καθὼς λές, γιατὶ χωρὶς αὐτὸ ἤμουν χαμένη. Καὶ τότε δὲν ξέρω τί θὰ γίγουνταν ἡ ἐξαδέλφη μου κι' ὁ ὁδηγός μας.

Κα ΤΟΥ. (*ἀπὸ μέσα της*). — Ἀ! Ἀ! ἀρχίζουμε...

ΕΛ.—Τυφλωμένη καθὼς ἤμουν ἀπὸ τὰ νερά, δὲν ἤξερα ποῦ βρισκομαι, μὰ κολυμποῦσα πάντα...Σὲ λίγο ἕνα ξύλο, σχεδὸν κούτσουρο..,βρέθηκε κοντὰ στὸ χέρι μου, τὸ ἄρπαξα γρήγορα, σκάλωσα καλὰ ἀπάνω του καὶ δὲν ἄφησα πιὰ αὐτὴ τὴ σανίδα τῆς σωτηρίας.

ΑΘ. — Μὰ ὄχι σανίδα... ἀφοῦ λὲς πὼς ἦταν κούτσουρο.

ΕΛ.—Ἔ, καλά! τὸ κούτσουρο τῆς σωτηρίας . . . ἀφοῦ θέλεις . . . Δὲν ξέρω πόσον καιρὸ ἔμεινα σ' αὐτὴν τὴ θέση, μὰ ἐκεῖνο ποὺ ξέρω εἶναι πὼς ἦταν νύκτα ὅταν τὸ κούτσουρό μου μ' ἔρριξε σ' ἕνα παραθαλάσσιο, ὅπου πάτησα ἐπιτέλους τὸ πόδι μου!... Ἄλλοίμονο! Ἀθηνᾶ μου,εἶχα βγῆ σὲ μιὰ ἔρημο νῆσο, ὅπως ὁ Ροβινσών!

ΑΘ.—Μὰ εἶναι θαυμάσιο αὐτό!...Εἶσαι εὐτυχὴς ποὺ εἶχες τέτοιες περιπέτειες!...

ΕΛ.—Ὤ! μὰ δὲν τελείωσαν... παρακάτω νὰ ἰδῆς!...

Κα ΤΟΥ. (*ἀπὸ μέσα της*). — Πῶς, δὲν εἶν' ἀκόμη ἀρκετές;

ΕΛ. (*ἐξακολουθῶντας*).—Εἶπα ἔρημο,μὰ ἔμαθα τὴν ἡμέρα πὼς δὲν ἦταν. Γιατὶ εἶδα νἄρχεται σὲ μένα ἕνας ἄνθρωπος σκεπασμένος μὲ δέρματα ζώων... ἀπάνω-κάτω καθὼς εἶναι οἱ ὁδηγοὶ τῶν αὐτοκινήτων. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος— πρέπει νἄταν ἄγριος—μὲ τρύβηξε στὸ καλύβι του, στὴν ἄκρη τῆς θάλασσας. Μὰ στιγμὴ νόμισα πὼς θὰ μὲ τρώγῃ γιὰ τὸ πρόγευμά του.

ΑΘ.—Ὤ! Θεέ μου! ὠμή;

ΕΛ.—Ὠμή ἡ ψημένη..δὲν ξέρω...αὐτὸ ἐξαρτᾶτο ἀπὸ κεῖνον, γιατὶ εἶχε ἕνα μεγάλο καζάνι ὅπου θὰ χωροῦσα ὁλόκληρη, μὰ δὲν τὸκαμε εὐτυχῶς . . . Ἀφοῦ μὲ ξέστανε μπροστὰ σὲ μιὰ καλὴ φωτιά, μὲ ρώτησε ποιὰ ἤμουν...

ΑΘ.—Σὲ τί γλῶσσα;

ΕΛ.—Σ' ἑλληνικά, σὲ ἄριστα ἑλληνικά, αὐτὸ εἶναι τὸ περίεργο... μὲ ρώτησε τί ἤθελα νὰ μὲ κάμῃ. . . Κατάλαβα πὼς δὲν εἶχα παρὰ ἕνα μέσο νὰ γλυτώσω ἀπ' τὰ νύχια του· τοῦ εἶπα πὼς ἤμουν ἡ κόρη μιᾶς πολὺ πλούσιας κυρίας καὶ πὼς ἂν μὲ ἐκανάφερνε πίσω, στὸ λιμάνι τῆς Αἴγινας, ἡ μητέρα μου θὰ τοῦ πλήρωνε γιὰ λύτρο ἕνα μεγάλο ποσό.

(*Ἕπεται τὸ τέλος*)

† ΚΩΝ. Γ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΓΙΟΡΤΗ ΤΗΣ ΝΙΚΗΣ

Ἀγαπητή μου

Α τὴν ἔλεγε κανένας καλύτερα Γιορτὴ τῆς Ἐλευθερίας. Γιατὶ ἡ Νίκη αὐτὴ ποὺ στεφάνωσε τὸν ἀγῶνα τῆς μικρῆς μας Ἑλλάδας, δὲν τὴν ἔκαμε ἁπλῶς καὶ μόνο μεγαλύτερη, ἀλλὰ κι' ἐλευθέρωσε ὅλες σχεδὸν τὶς χῶρες, ποὺ τῆς κρατοῦσε ὁ τύραννος, ὅλα σχεδὸν τὰ παιδιά της, ποὺ ζοῦσαν ἀπὸ πέντε αἰῶνες στὴ μαύρη σκλαβιά! Ἄλλα Κράτη, ποὺ ἔλαβαν μέρος στὸν πόλεμο κι' ἐνίκησαν, ἐπῆραν γιὰ λάφυρο κι' ἐδάφη ξένα· ἡ Ἑλλάδα δὲν πῆρε παρὰ μόνο ἀπ' τὰ δικά της. Καὶ στὶς δυὸ Ἤπειρους, καὶ στὴ νησόσπαρτη θάλασσα ποὺ τὶς χωρίζει, παντοῦ ὅπου κυματίζει σήμερα σημαία ἑλληνική, τέτοια κυμάτιζε κι' ἄλλοτε· μὲ τὴ διαφορὰ μόνο πὼς δὲν ἦταν ὁ νεώτερος ἀσπρογάλαζος σταυρὸς μὲ τοῦ καινούργιου βασίλειου τὸ στέμμα, παρὰ ὁ βυζαντινὸς δικέφαλος ἀετός, ποὺ εἶχε μείνει, σὰν ἱερὴ παρακαταθήκη, στὴν ἑλληνικὴ Ἐκκλησιά. Κι' ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα μιλιέται 'ς ὅλες τὶς νέες μας χῶρες, κι' ἡ ἑλληνικὴ θρησκεία λατρεύεται, κι' ὁ ἑλληνισμὸς κυριαρχεῖ. Οἱ ἀλλόφυλοι, οἱ ἀλλόγλωσσοι, οἱ ἀλλόθρησκοι, δὲν ἀποτελοῦν ἐκεῖ παρὰ μιὰ ἀσήμαντη μειοψηφία. Τὴ Σμύρνη, παραδείγματος χάρη, οἱ ἴδιοι οἱ Τοῦρκοι, ὅταν ἀκόμα δὲν φοβοῦνταν νὰ τὴ χάσουν, τὴν ἔλεγαν Γκιαουρόχωρα.

Γιορτὴ τῆς Ἐλευθερίας λοιπὸν ἡ γιορτὴ τῆς ἑλληνικῆς Νίκης! Καὶ τὸ ἔδειξε ὁ συναγερμὸς ἐκεῖνος στὸ Παναθηναϊκὸ Στάδιο τῆς περασμένης Δευτέρας, πρωτοφανὴς σὲ ὄγκο κι' ἀφάνταστος, ἀπερίγραπτος σ' ἐνθουσιασμὸ χαρᾶς. Γιατὶ κατὰ μέγα μέρος τὸν ἀποτελοῦσαν οἱ παρεπίδημοι ἀντιπρόσωποι τῶν ἑλληνικῶν χωρῶν, ποὺ ἐλευθερώθηκαν μὲ τὴ Νίκη. Πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς κι' ἄλλοτε ἔτυχαν στὰς Ἀθήνας, κι' ἄλλοτε βρέθηκαν σὲ μιὰ γιορτὴ τοῦ Σταδίου ὁποιαδήποτε. Ἀλλὰ σὰν ἀλύτρωτοι τότε, δὲν ἔφερναν ἐκεῖ-μέσα παρὰ τοὺς δακρύβρεκτους πόθους τους, τὶς ματωμένες ἐλπίδες τους κι' ἴσως-ἴσως καὶ κάποια ζήλεια γιὰ τοὺς ἐλεύθερους εὐτυχισμένους ἀδελφούς. Ἄλλου εἴδους τότε ἡ χαρά τους, διαφορετικὴ ἡ συγκίνησή τους, ἀλλοιώτικος ὁ ἐνθουσιασμός... Προχθὲς ὅμως, γιὰ πρώτη φορά, ἔμπαιναν στὸ Στάδιο, νὰ γιορτάσουν μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους, σὰν ἐλεύθεροι. Κι' αὐτοὶ μάλιστα ἦταν τὸ ἀντικείμενο τῆς γιορτῆς καὶ τῆς χαρᾶς. Ὅσο χαιρόνταν γιὰ τὸν ἑαυτό τους, ἄλλο τόσο κι' οἱ ἄλλοι, οἱ ἀπὸ λίγο προτήτερα ἐλεύθεροι, γι' αὐτούς. Ἦταν πιὰ ὅλη ἡ μεγάλη Ἑλλάδα, ὅλος ὁ Ἑλληνισμός, ἐλεύθερος, ἑνωμένος, ἀποκαταστημένος, εὐτυχισμένος. Μὲ τοὺς πολιτικούς του ἀρχηγούς,—διοικητές, δημάρχους, προέδρους, —μὲ τοὺς στρατιωτικού του, τοὺς θρησκευτικούς του, τοὺς πνευματικούς του,— ἐπιστήμονες, ἀνθρώπους τῶν γραμμάτων, ποιητές, δημοσιογράφους, —ποὺ εἶχαν μαζευθῆ ἀπὸ τὰ πέρατα, γιὰ τὰ πανελλήνια αὐτὰ Ἐλευθέρια. Ἦταν Μακεδόνες, Θρᾶκες, Ἠπειρῶτες, Ἴωνες, Αἰγαιοπελαγῖτες, Κύπριοι ἀκόμα καὶ Ρόδιοι, (κι' αὐτοὶ μὲ μιὰ ἐλπίδα φθασμένη σχεδὸν στὴν πραγματοποίηση.) Ὅλος ὁ Ἑλληνισμὸς ἐλεύθερος, στὴ γιορτὴ τῆς Ἐλευθερίας του, — μιὰ γιορτὴ μοναδικὴ βέβαια στὴν ἱστορία καὶ τέτοια, ποὺ κανένα ἄλλο Κράτος, ἀπ' ὅσα ἔλαβαν μέρος στὸν πόλεμο κι' ἐνίκησαν, δὲν θὰ μποροῦσε νὰ γιορτάση...

Δὲν θὰ σᾶς περιγράψω τὸ θέαμα, γιατὶ τέτοια περιγραφὴ δὲν θὰ τὴ μποροῦσε ἡ πέννα ἑνὸς ἁπλοῦ χρονογράφου. Οὔτε θὰ σᾶς ἀραδιάσω ἐδῶ τὰ γενόμενα,—τὸ πρόγραμμα,—γιατὶ ὅσοι δὲν τὰ εἴδατε μὲ τὰ μάτια σας, θὰ τὰ διαβάσατε στὶς ἐφημερίδες. Ἀλλὰ θὰ σᾶς δώσω τὸν ἐπίλογο,— ἕναν ἐπίλογον γραμμένον ἀπὸ ἄλλον, γι' ἄλλους, μιὰ ποὺ νομίζει κανεὶς πὼς γράφτηκε ἐπίτηδες γιὰ σᾶς, γιὰ νὰ μπῆ ἐδῶ: Τὴν ἴδια μέρα, ἡ «Ἑστία» ἔβγαλε ἕνα πανηγυρικὸ φύλλο, μὲ τοὺς χαιρετισμοὺς δικῶν μας καὶ ξένων ἐπιφανῶν, τοῦ Βασιλιᾶ, τοῦ Ἀρχιστράτηγου, τοῦ Μητροπολίτη, τῶν Φιλελλήνων καὶ καθεξῆς. Καὶ γι' αὐτὸ τὸ φύλλο, ὁ Ἐλευθέριος Βενιζέλος ἔγραψε:

«Ἡ σημερινὴ γενεὰ τῶν Ἑλλήνων, ὑπερήφανος διὰ τὸ ἔργον της ..... εὔχεται ὅπως οἱ διάδοχοι αὐτῆς συμπληρώσουν τὸ ἔργον τοῦτο καὶ κατοχυρώσουν αὐτό».

Καὶ ποῖοι εἶναι οἱ διάδοχοι τῆς σημερινῆς γενεᾶς; Ἐσεῖς, ἀγαπητοί μου! Σὲ σᾶς ποὺ ἔρχεσθε, σὲ σᾶς ποὺ θὰ μᾶς διαδεχθῆτε, ἀνατίθεται ἀπὸ τὸν πρωτεργάτη ἡ συμπλήρωση τοῦ ἔργου κι' ἡ κατοχύρωσή του. Καὶ ξέρετε τί θὰ πῆ νὰ τὸ κατοχυρώσετε; Νὰ τὸ κάμετε τέτοιο, ποὺ νὰ μείνη ἀτράνταχτο στοὺς αἰῶνες! Τόσο ὀχυρό, ποὺ νὰ μὴ μπορῆ νὰ τὸ σείση καὶ νὰ τὸ γκρεμίση κανείς. Μεγάλωσε ἡ Ἑλλάδα, ναί. Ἐλευθερώθηκε καὶ σ' ἔκταση καὶ σὲ πληθυσμό. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἦταν ὅλο. Πρέπει ἀκόμα νὰ διατηρηθῆ ἔτσι μεγάλη καὶ νὰ μεγαλώση ὑλικῶς καὶ ἠθικῶς. Αὐτὴ ἡ συμπλήρωση ἀνατίθεται σὲ σᾶς, αὐτὴ ἡ ἠθικὴ κατοχύρωση. Γιατὶ ἠθικὰ κυρίως θὰ εἶναι τὰ ὀχυρώματα ποὺ θὰ σκάψετε καὶ θὰ ὑψώσετε ὁλόγυρα στὸ μεγάλο ἔργο, γιὰ νὰ μείνη στοὺς αἰῶνες. Εἶναι κεῖνο πού, μὲ ἄλλα λόγια, λέει στὸν πανηγυρικὸ χαιρετισμό του κι' ὁ φιλέλληνας Γάλλος δημοσιολόγος Αὔγουστος Γκωβαίν: «Ἐπίμονα κι' ἀδιάκοπα ἐργαζόμενοι οἱ Ἕλληνες, θὰ ξαναδώσετε στὴν Πατρίδα σας τὴ λάμψη ποὺ εἶχε στὰ παλιὰ χρόνια, ὅταν ὁ πολιτισμός της ἀκτινοβολοῦσε σ' ὅλη τὴ Μεσόγειο».

Νέα ἑλληνικὴ γενεά! αὐτὸ θὰ εἶναι τὸ ἔργο τὸ δικό σου! Καὶ τόσο μεγάλο, τόσο ἔνδοξο, — ἀλλὰ καὶ τόσο δύσκολο, — δὲν ἔχει ἄλλη στὸν κόσμο.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ HECTOR MALOT

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΗ' (Συνέχεια).

Δὲν χρειαζόταν μεγάλη ἐξυπνάδα γιὰ νὰ καταλάβω, πὼς τὰ γαλλικὰ ἐκεῖνα λόγια δὲν ἦταν γιὰ τοὺς Ἄγγλους, ποὺ ἔβλεπαν τὴν παράσταση, ἀλλὰ γιὰ μένα. Δὲν ἦταν ὅμως ἐπίσης εὔκολο νὰ καταλάβω καὶ τί ἐσήμαιναν. Κι' ἄρχισα πάλι νὰ κάνω ἕνα σωρὸ ὑποθέσεις, ποὺ καμμιὰ δὲν μοῦ φαινότανε λογική.

Ἕνα μόνο ἦταν καθαρὸ καὶ ὡρισμένο: Αὔριο τὸ πρωί, ἀπὸ τὰ χαράματα, ἔπρεπε νὰ ἤμουν ξύπνιος καὶ νὰ προσέχω. Ὡς τότε ἔπρεπε νὰ κάνω ὑπομονή, ὅση μποροῦσα.

Μόλις ἐνύκτωσε, ξαπλώθηκα στὴν αἰώρα μου καὶ προσπάθησα νὰ κοιμηθῶ. Ἄκουσα πολλὲς ὧρες νὰ κτυποῦν στὰ γειτονικὰ ρολόγια. Στὸ τέλος μὲ πῆρε ὁ ὕπνος καὶ μὲ σήκωσε στὰ φτερά του.

Ὅταν ἐξύπνησα, ἦταν ἀκόμα νύχτα, τάστρα ἔλαμπαν στὸ βαθὺ γαλάζιο καὶ κανένας κρότος δὲν ἀκουγόταν. Θάργοῦσε ἀκόμα νὰ ξημερώση. Πῆγα καὶ κάθησα στὸ σκαμνί μου, μὴ τολμῶντας νὰ περπατήσω, γιὰ νὰ μὴ κινήσω τὴν προσοχή, ἂν περνοῦσε τυχὸν καμμιὰ περιπολία. Κι' ἐπερίμενα. Σὲ λίγο, ἕνα ρολόγι κτύπησε τρεῖς. Πολὺ νωρὶς εἶχα ξυπνήσει. Ὡστόσο δὲν ἐτόλμησα νὰ ξανακοιμηθῶ· μοῦ φαίνεται ἄλλωστε πὼς καὶ νὰ ἤθελα, δὲν θὰ μποροῦσα πιὰ ἀπὸ τὴν ἀνυπομονησία, τὴν ἀγωνία μου.

Δὲν ἔκανα ἄλλο, παρὰ νὰ μετρῶ τὶς ὧρες ποὺ κτυποῦσαν τὰ ρολόγια. Ἀλλὰ πόσο μακρυὰ μοῦ φαινόνταν τὰ δεκαπέντε λεπτὰ ποὺ ἐχώριζαν τὴν ὥρα ἀπὸ τὸ τέταρτο, τὸ τέταρτο ἀπὸ τὴ μισή, τὴ μισὴ ἀπὸ τὰ τρία τέταρτα! Μὰ τόσο μακρυά, ποὺ πολλὲς φορὲς ἐνόμιζα πὼς τὸ ρολόγι εἶχε κτυπήσει χωρὶς νὰ τἀκούσω ἢ πὼς εἶχε χαλάσει...

Ἀκκουμπισμένος στὸν τοῖχο, εἶχα τὰ μάτια μου καρφωμένα στὸ παράθυρο. Μοῦ φαινόταν πὼς τὸ ἄστρο ποὺ παρακολουθοῦσα, ἔχανε λίγο-λίγο τὴ λάμψη του κι' ἄνοιγε τὸ γαλάζιο τοὐρανοῦ.

Ξημέρωνε. Ἀπὸ μακριὰ ἄκουσα νὰ λαλοῦν κοκόρια.

Σηκώθηκα, ἐπλησίασα μὲ τὶς μύτες τῶν ποδιῶν τὸ παράθυρο καὶ προσπάθησα νὰ τὸ ἀνοίξω, χωρὶς νὰ τρίξη καθόλου. Δὲν ἦταν εὔκολο· ἀλλὰ σιγὰ-σιγὰ τὸ κατόρθωσα.

Εἶχα τύχη ποὺ τὸ κελλί μου ἦταν μέσα σὲ μιὰ χαμηλὴ σάλα, ποὺ τὴν εἶχαν κάμει φυλακή, καὶ ποὺ τὸ παράθυρό μου δὲν εἶχε παρὰ κάγγελα ἀπέξω. Ἂν δὲν μποροῦσα νὰ τἀνοίγω, δὲν θἄκουγα βέβαια τὴ φωνὴ τοῦ Ματτία... Ἀλλὰ τί κι' ἂν ἄνοιξα τὸ παράθυρο; Τὰ κάγγελα ἔμεναν, κι' οἱ χοντροὶ τοῖχοι, κι' ἡ σιδερόφρακτη πόρτα. Τρέλλα ἦταν νὰ ἐλπίζω πὼς θὰ μ' ἐλευθέρωναν· κι' ὅμως ἐλπιζα!

Τάστέρια χλώμιαζαν ὁλοένα κι' ἡ πρωϊνὴ δροσιὰ μ' ἔκανε νὰ τρέμω. Ἀλλὰ δὲν ἄφινα τὸ παράθυρο. Ὀρθὸς ἐκεῖ, προσεκτικός, κοίταζα κι' ἀκροαζόμουν, ἂν καὶ χωρὶς νὰ ξέρω οὔτε τί θἄλεπα, οὔτε τί θἄκουγα...

Ἕνας μεγάλος πέπλος λευκὸς ἀνέβηκε στὸν οὐρανὸ καὶ τἀντικείμενα στὴ γῆ ἄρχισαν νὰ διακρίνουνται καθαρώτερα. Ἦταν τὰ «χαράματα» ποὺ εἶχε πῆ ὁ Ματτίας. Ἀκροάσθηκα κρατῶντας τὴν ἀναπνοή μου, ἀλλὰ δὲν ἄκουσα παρὰ τοὺς κτύπους τῆς καρδιᾶς μου στὸ στῆθος μου.

Τέλος μοῦ φάνηκε σὰ νἄκουσα κάποιο ξύσιμο στὸν τοῖχο· ἐπειδὴ ὅμως προτήτερα δὲν εἶχ' ἀκούσει βήματα, μοῦ φάνηκε πὼς γελάστηκα. Ὡστόσο ἀκροαζόμουν. Τὸ ξύσιμο ἐκεῖνο ἢ τὸ σύρσιμο ἐξακολουθοῦσε. Καὶ σὲ λίγο, εἶδα ἄξαφνα ἕνα κεφάλι νὰ προβάλλη ἀπάνω ἀπ' τὸν τοῖχο.

«Πήδησα ὅσο μακρύτερα μποροῦσα...»

Ἀμέσως εἶδα πὼς δὲν ἦταν τὸ κεφάλι τοῦ Ματτία· ἀλλ' ἂν καὶ δὲν εἶχε φέξει ἀκόμα καλά, ἐγνώρισα τὸν Μπόμπ.

Μὲ εἶδε ἐκεῖ μὲ τὸ πρόσωπο κολλημένο στὰ κάγγελα.

— Σούτ! μοῦ εἶπε σιγά.

Καὶ μὲ τὸ χέρι μοῦ ἔκαμε ἕνα νεῦμα, ποὺ μοῦ φάνηκε πὼς ἐσήμαινε νὰ μὴν ἀπομακρυνθῶ ἀπὸ τὸ παράθυρο. Ἐστάθηκα ἐκεῖ ἀκίνητος. Τὸν εἶδα τότε νὰ σηκώνη τἄλλο του χέρι, ποὺ κρατοῦσε ἕνα μακρὺ σωλήνα, στιλπνὸ σὰ νὰ ἦταν γυάλινος. Τὸν ἔβαλε στὸ στόμα του, φύσηξε δυνατὰ καὶ ... μιὰ ἄσπρη σφαιρούλα τινάχθηκε ἀπὸ τὸ σωλήνα, ἔσχισε τὸν ἀέρα κι' ἔπεσε στὰ πόδια μου. Στὴ στιγμὴ τὸ κεφάλι τοῦ Μπόμπ ἔγεινε ἄφαντο πίσω ἀπὸ τὸν τοῖχο· καὶ δὲν ἄκουσα πιὰ τίποτα.

Ἔσκυψα κι' ἄρπαξα τὴ σφαιρούλα. Ἦταν ἀπὸ λεπτὸ χαρτί, τυλιγμένο γύρω σ' ἕνα κομματάκι μολύβι. Μοῦ φάνηκε πὼς ὑπῆρχαν γράμματα ἀπάνω στὸ χαρτὶ ἐκεῖνο. Ἀδύνατο ὅμως νὰ τὰ διαβάσω κι' ἔπρεπε νὰ περιμένω ὡς νὰ ξημερώση καλά.

Ἔκλεισα τὸ παράθυρό μου μὲ τὴν ἴδια προσοχὴ καὶ γρήγορα-γρήγορα ξανάπεσα στὴν αἰώρα μου μὲ τὴ σφαιρούλα στὸ χέρι.

Ἀργά, πολὺ ἀργὰ γιὰ τὴν ἀνυπομονησία μου, ἡ αὐγὴ χρυσώθηκε κι' ἕνα ρόδινο φῶς γλύστρησε στοὺς τοίχους τῆς φυλακῆς μου. Τότε ξετύλιξα τὸ χαρτὶ καὶ διάβασα:

«Αὔριο τὸ βράδυ θὰ σὲ μεταφέρουν στὴ φυλακὴ τῆς Κομητείας. Θὰ ταξειδέψης μὲ τὸ σιδηρόδρομο, σὲ βαγόνι δευτέρας θέσεως, μαζὶ μ' ἕνα πόλισμαν. Νὰ καθήσης κοντὰ στὴν πόρτα ποὺ θὰ μπῆς. Ἀφοῦ τρέξη σαρανταπέντε λεπτά, (μέτρησέ τα καλά,) τὸ τραῖνο σας θὰ λιγοστέψη τὴν ταχύτητά του γιὰ κάποια ἕνωση ποὺ θὰ γίνη ἐκεῖ. Ἄνοιξε τότε τὴν πόρτα καὶ πήδησε ἔξω. Πρόσεξε, πάρε φόρα, ἄπλωσε τὰ χέρια μπροστὰ κι' ἰσοζυγιά σου ὥστε νὰ πέσης στὰ πόδια σου. Μόλις πατήσης χαμω, τρέξε κι' ἀνέβα στὸν ἀριστερὸ ὄχθο τῆς γραμμῆς. Ἐκεῖ δὰ θὰ σὲ περιμένουμε μ' ἕν' ἁμάξι, νὰ σὲ πάρουμε. Μὴ φοβᾶσαι τίποτα. Σὲ δυὸ μέρες θὰ εἶμαστε στὴ Γαλλία. Ἔλα! ἔχε θάρρος κι' ἐλπίδα. Καὶ πρόσεξε προπάντων νὰ πηδήσης μακρυὰ καὶ νὰ πέσης στὰ πόδια σου».

Ἐσώθηκα! Δὲν θὰ πήγαινα στὸ Κακουργιοδικεῖο! Δὲν θἄβλεπα τί θὰ συνέβαιν' ἐκεῖ! Ἄ, τὸν καλό μου τὸν Ματτία! ἄ, τὸν καλό μου τὸν Μπόμπ! Γιατὶ αὐτός, ἤμουν βέβαιος, τὸν βοηθοῦσε μὲ τὰ ὅλα του. «Θὰ σὲ περιμένουμε μ' ἕν' ἁμάξι». Μονάχος του ὁ Ματτίας δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὰ σχεδιάση καὶ νὰ τὰ καταφέρη ἔτσι καλά.

Καὶ ξαναδιάβασα τὸ γράμμα: Σαραντπέντε λεπτὰ μετὰ τὸ ξεκίνημα... Στὸν ἀριστερὸ ὄχθο... Καὶ νὰ πέσω στὰ πόδια μου, ὀρθός. Καλά! Θὰ πηδοῦσα θαρρετὰ καὶ ἂς σκοτωνόμουν. Καλύτερα νὰ πεθάνω, παρὰ νὰ καταδικασθῶ γιὰ κλέφτης... Ἄ, τί ὡραῖα! «Σὲ δυὸ μέρες θὰ εἴμαστε στὴ Γαλλία!»

Ἀλλὰ μ' ὅλη τὴν παραφορὰ τῆς χαρᾶς μου, συλλογίσθηκα καὶ κάτι λυπηρό:

Ἀμ ὁ Κάπης;

Θὰ φεύγαμε χωρὶς τὸν Κάπη, ποὺ ἴσως θὰ τὸν εἶχε ἀκόμα ὁ πόλισμαν Τζέρρου;

Ἀλλὰ γρήγορα ἔδειξα τὴν ἀλγεινὴ αὐτὴ ἀνησυχία: Ὁ Ματτίας δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ ἐγκαταλείψη ἔτσι τὸν Κάπη. Ἀφοῦ βρῆκε τρόπο γιὰ νὰ δραπετεύσω ἐγώ, βέβαια θὰ βρῆκε κάτι καὶ γιὰ τὸν σκύλο μας. Ξαναδιάβασα τὸ γράμμα δυὸ-τρεῖς ἀκόμη φορές· ἔπειτα, τὸ μάσησα καλὰ-καλὰ καὶ τὸ κατάπια. Τώρα πιὰ μποροῦσα νὰ κοιμοῦμαι ἥσυχος. Κοιμήθηκα πραγματικῶς καὶ δὲν ἐξύπνησα παρὰ τὴν ὥρα ποὺ ὁ δεσμοφύλακας μοῦ ἔφερε τὸ προγευμά μου.

Ὁ καιρὸς πέρασε ἀρκετὰ γρήγορα καί, τὴν ἄλλη μέρα, τἀπόγεμα, ἕνας πόλισμαν ποὺ δὲν τὸν ἐγνώριζα, μπῆκε στὸ κελλί μου καὶ μοῦ εἶπε νὰ τὸν ἀκολουθήσω. Εἶδα μ' εὐχαριστησή μου πὼς ἦταν ἕνας ἄνθρωπος καμμιὰ πενηνταριὰ χρονῶν, ποὺ δὲν φαινόταν εὐκίνητος καθόλου.

Ὅλα ἔγειναν ὅπως τὰ εἶχε προσχεδιάσει ὁ Ματτίας:

Ἀνέβηκα στὸ βαγόνι μας καί, ἅμα ξεκίνησε τὸ τραῖνο, κάθησα κοντὰ στὴν πόρτα ἀπ' ὅπου εἶχαμε μπῆ. Ὁ πόλισμαν εἶχε καθήσει ἀντίκρυ μου. Ἤμαστε οἱ δυό μας στὸ διαμέρισμα ἐκεῖνο.

— Μιλᾶς ἀγγλικά; μὲ ρώτησε.

— Λίγο.

— Τὰ ἐννοεῖς;

— Ὅταν δὲν τὰ μιλοῦν πολὺ γρήγορα, ἐννοῶ ἀρκετά.

— Τότε λοιπόν, παιδί μου, ἄκουσε ποὺ θὰ σοῦ δώσω μιὰ καλὴ συμβουλή. Μὴν προσπαθήσης νὰ γελάσης τὴ δικαιοσύνη· ὁμολόγησε· ἔτσι μόνο θὰ σὲ συμπαθήσουν ὅλοι. Δὲν ὑπάρχει χειρότερο πρᾶγμα, παρὰ νὰ ἔχη κανεὶς νὰ κάμη μὲ ἀνθρώπους, ποὺ ἐπιμένουν γάρνοῦνται τὸ σφάλμα τους, κι' ὅταν ἀκόμα εἶναι ὁλοφάνερο· ἐνῶ ἐκεῖνοι ποὺ τ' ὁμολογοῦν, τὶ εὐχάριστοι ποὺ εἶναι! Ἔλα τῶρα, πές μου πῶς ἔγεινε ἐκεῖνη ἡ δουλειά, κι' ἐγὼ θὰ σοῦ δώσω μιὰ κορώνα. Χρειάζουνται, ξέρεις, τὰ χρήματα στὴ φυλακή.

(Ὑπεται συνέχεια)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Η ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ

Σᾶν ἄφησε τὸ ζοφερὸ
κι' ἀφώτιστο σκοτάδι
κι' ὥρμησε ἐμπρός, στὸ φωτερὸ
μὰ κι' ἀφθαστο σημάδι,

—

Ἡ πεταλούδα ἡ ἄμοιρη
χάθηκε μέσ' στὸ φῶς,
στὸ φῶς, πού 'ταν ὁ πόθος της
ὁ μόνος καὶ κρυφός!

Κανεὶς

Η ΜΟΥΣΙΚΗ

Ἤτανε μιὰ ὡραία βραδυά. Τ' ἄστρα, τρεμουλιαστά, γιόμιζαν τὸν σκοτεινογάλαζο οὐρανό. Ἐμεῖς στὸ παράθυρο δροσιζόμαστε. Στὸ δρομο μιὰ λατέρνα ἔπαιζε ἕνα εὔθυμο βάλς μπρὸς στὸ ἀντικρινό μας πολυφώτιστο ἐστιατόριο.

— Πολυδεύκη, κοίτα.

— Τί εἶναι, Κάστορ;

— Νά, ἰδές ἐκεῖ, στὸ ἀκρινὸ τραπέζι . . . στ' ἀπέξω . . . . εἶδες; τρώει, καλέ, ὁ κ. Τσιγκούνης.

Ὁ κύριος . . . Τσιγκούνης, μολονότι τὸν ἀναφέραμε σὰν γνωστό, δὲν ἤταν παρὰ ἕνας ἄγνωστός μας, ποὺ τὸν βλέπαμε συχνὰ νὰ τρώῃ στ' ἀντικρινὸ ἐστιατόριο. Τὸν ὠνομάσαμε ἔτσι, γιατί ἤτον τέτοιος. Τὴν πληροφορία αὐτὴ μᾶς τὴν ἔδωσε ὁ οἰκονόμος μας, ἕνα βραδυ ποὺ ἔνυχε νἄρθῃ στὸ παράθυρό μας.

— Ξερετε λοιπόν, μᾶς εἶπε, πόσο πλούσιος εἶν' αὐτός; Θἄχῃ πάνω ἀπ' ὀκτακόσιες χιλιάδες. Τσιγκούνης ὅμως...δ' Θεὸς νὰ σὲ φυλάῃ! Και νὰ μὴν ἔχῃ καὶ κανένα! . . .

Αὐτὸς ἤταν ὁ κ. Τσιγκούνης, ποὺ ἔτρωγε κι' ἀπόψε στὴ συνήθη του θέση. Κι' ἀφοῦ γελάσαμε λίγο, καὶ περίεργα κοιτάξαμε μὲ τὰ κιάλια τὸ πιλάφι καὶ τὰ δύο κομμάτια τὸ ψωμὶ ποὺ ἤταν τὸ τακτικό του φαΐ, τὸν ἀφήσαμε.

Ὕστερα ἀπὸ λίγο, ἡ λατέρνα ἔφυγε καὶ σχετικὴ ἡσυχία ἔγεινε στὸ δρόμο. Σὲ λίγο ὅμως νά, ἄλλοι ἦχοι, μὰ πιὸ γλυκοὶ αὐτοὶ κι' εὐχάριστοι. Ἕνας τυφλός, ὁδηγούμενος, ἀπὸ ἕνα παιδάκι, στεκόταν στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου κι' ἔπαιζε τὴ φυσαρμόνικά του. Τὸ παίξιμο ἤταν θαυμάσιο. Κι' αὐτὸ δείχτηκε ἀρκετὰ μὲ κάτι σοβαροὺς κυρίους καὶ κυρίες, ποὺ σταμάτησαν νὰ τὸ ἀκούσουν, μὲ τὴ στάση ὅλων ποὺ ἔτρωγαν κι' ἀκόμα μὲ κάτι πιὸ δυνατό, ποὺ ἀμέσως θὰ διηγηθοῦμε.

Ὁ τυφλὸς ἔπαιζε ἀκόμα, τὸ μικρὸ παιδάκι πῆρε τὸ δισκάκι, πῆγε στοὺς κυρίους ποὺ σταμάτησαν, μάζεψε τὶς πεντάρες τους, ἔφερε ἔπειτα γύρω τὰ τραπέζια κι' ἔφτασε στὸν Τσιγκούνη. Ἄπλωσε τὸ χεράκι του καὶ περίμενε. Περμένανε καὶ μεῖς. Ὁ ἕνας μας, ἐγὼ ὁ Κάστορ, κοιτοῦσα μὲ τὰ μάτια κι' ὁ ἄλλος, ἐγὼ ὁ Πολυδεύκης, κοιτοῦσα μὲ τὰ κιάλια. Καὶ γὰ τί εἴδαμε:

Ἀκούμπησε στὸ πιάτο τὸ πηρούνι ποὺ κρατοῦσε ἀκίνητο—ἔτσι ἀντιληφτήκαμε—κι' ἔνῳ μιὰ χλωμάδα χυνόταν στὸ πρόσωπό του, ἔβγαλε τὸ χέρι στὴν τσέπη του. Ἔβγαλε τὸ πορτοφόλι του κι' ἀπ' αὐτὸ ἕνα κολαριστὸ δίφραγκο, ποὺ τὸ ἄφησε γοργὰ στὸ δίσκο!

Ὁ κ. Τσιγκούνης! ἕνα δίφραγκο!... Τί θαύματα ποὺ κάνει ἡ μουσική!

Διόσκουροι

Ο ΠΕΤΕΙΝΟΣ

Γραπτὴ ἀπάντηση 'στὸν διαγωνισμὸ φωτογραφίας]

(*Στὸν Ἄνθρωπο*)

Τέτοιο τεμπέλη πετεινὸ δὲν εἶδα ποτέ μου!

Τὸν ξεχωρίζεις μέσα 'στὴ μαυρίλα καμμιὰ ἐξηνταριὰ ὀρνιθιὼν νὰ στέκεται ψηλός, φουσκωμένος κι' ὑπερήφανος. Γύρω 'στὸ λαιμὸ του πέφτουν ἄφθονα χρυσόξανθα, ἀχυρένια κρόσια, ὅμοια μ' ἐπωμίδα ἀξιωματικοῦ τοῦ Ναυτικοῦ.

Ἡ κορώνα του ὅμως ἔχει πιὰ πτυχωθῆ κι' ἀσχημίσει, καὶ τὸ κόκκινο ξεθωρισμένο του ὑπογένειο κρέμεται μακρὺ καὶ σὲ κάθε κούνημα τοῦ κεφαλιοῦ, τινάσσεται 'δῶ καὶ 'κεῖ.

Τὸ χρῶμα του εἶναι στακτὶ καὶ μαῦρο μὲ βαθύξανθα φτερὰ καὶ χρυσὲς ἀναλαμπές. Κάτι μεγάλα καὶ ψηλὰ πρασινόχρυσα τόξα, σὰν δρέπανα θεριστοῦ, πυκνὰ 'στὴ βάση φκιάνουν τὴν οὐρά του.

Ἐπῆγε τὸ παιδὶ τῆς νοικοκυρᾶς καὶ τοῦ ἔρριξε 'στὰ πόδια 'λίγο κριθάρι. Μόλις, ὕστερ' ἀπὸ σοβαρὸ κοίταγμα, μπόρεσε ν' ἀργοκατεβάσῃ τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ τσιμπήσῃ. Μὰ ὥς τότε, στυρὶ δὲν ἀπόμεινε ἀπ' τὶς εὐκίνητες καὶ πονηρὲς ὀρνιθες. Κι' ὅταν ἔφθασε ἡ ἄκρη τοῦ ράμφους του ἕως τρία δάκτυλα 'πάνω ἀπὸ τὸ χῶμα, κι' εἶδε πως τίποτα δὲν τοῦμεινε, ξανασήκωσε ἀργὰ-ἀργά, μὲ βασιλικὴ σοβαρότητα, τὸ κεφάλι του κι' ἄφησεν ἕνα:

—Κούκουρί—κούουου!...

Θρακικὸν Ἰδεῶδες

Η ΦΙΛΙΑ

(Ἀφιερωμένο στὸ φίλο μου Μίμη.)

Πόσον εὐτυχὴς νοιώθω πὼς εἶμαι, ποὺ ἔχω σ' αὐτὸν τὸν κόσμο ἕνα φίλο,—ἕνα φίλο δίκαιο καὶ εἰλικρινῆ, ποὺ στὴν ἀφοσίωσή του μπορῶ νὰ στηρίζουμαι!

Μόνη ἡ ἰδέα πὼς ἔχω ἕνα φίλο, ἕναν ἄνθρωπο ποὺ μ'ἀγαπᾶ, ποὺ σκέπτεται γιὰ μένα, ἕναν ἄνθρωπο ποὺ μὲ παρηγορεῖ στὶς λύπες μου καὶ χαίρεται μαζὺ στὶς χαρές μου, αὐτὴ μόνη μοῦ κάνει μεγάλη χαρά, αὐτὴ μ' ἐνθαρρύνει στὸ δύσβατο δρομο τῆς ζωῆς.

Μὰ γιατὶ νὰ προτιμῶ τὸ φίλο ἀπὸ ὅλα τ' ἄλλα πράγματα ποὺ μὲ τριγυρίζουν σ' αὐτὸ τὸν κόσμο;

Γιατί εἶναι μιὰ πηγὴ ἀνεξάντλητη σ' ὅλες τὶς περιστάσεις τῆς ζωῆς, πηγὴ ποὺ μοῦ προαφέρει ἀπ' ὅλα· ἐνῳ τὰ ἄλλα πράγματα ὄχι μόνο δὲν εἶναι πηγὲς ἀνεξάντλητες ἀλλὰ ἔχουν καὶ μιὰ ἰδιαίτερη τὸ καθένα χορησιμότητα.

Καὶ λέγω πὼς γιὰ νὰ εἶναι κανένας ἀναίσθητος στὰ θέλγητρα τῆς φιλίας, θὰ πῆ πὼς δὲν ἔχει ζήσει, πὼς δὲν γεύθηκε ἀκόμα τὶς γλυκὲς στιγμὲς τῆς ζωῆς.

Γῶγος ὁ Παριζιάνος

ΣΚΙΕΣ

(Τῆς Ἀνταλούζας)

Εἶταν νύχτα κ' εἶχ' ἀγάψει τὴ λάμπα μου.

Ἀπ' τ' ἀνοιχτὸ παράθυρο ἔμπαινε στὴν καμαρούλα μου τὸ σεληνόφωτο. Καὶ πεφτοντας στὸν ἀπέναντι τοῖχο, ζωγράφιζε μιὰ λουρίδα ἀπὸ γαλάζιο φῶς τόσο ὡραῖο, ποὺ τὰ μάτια δὲ χόρταιναν νὰ τὸ κοιτάζουν.

Καὶ γιὰ νὰ τ'ἀπολάψω καλύτερα, ἔσβυσα τὸ φῶς μου. Μὰ τότε τ' ὀνειρεμένο γαλάζιο φῶς κιτρίνισε καὶ χλώμιασε τόσο, ποὺ λὲς καὶ πέθανε . . .

Μελλοθάνατη

Η ΚΟΚΩ ΜΑΣ

Ὑποδοχὴ μεγάλη ἔγεινε στὸ σπίτι στὸ νεοφεμένο περιστεράκι, ποὺ ζαρωμένο μέσα στὰ ἁπαλὰ χέρια τοῦ καταχαρούμενου ἀδελφοῦ μου, μᾶς κοίταζε ὅλους μ' ἔκπληξη. Ἔτσεμε τὸ καϊμένο κάθε φορά, ποὺ ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ἑνὸς μεταφερόταν στοῦ ἄλλου καὶ στὴ στιγμὴ, σὰν νὰ τὸ λυπόμαστε ποὺ τὸ πήραμε ἀπ' τὴ φωλίτσα του τόσο μικρό, χωρὶς φτερά, τρέξαμε νὰ τὸ περιποιηθοῦμε. Ἄλλος τοῦ ἔφερνε κριθάρι, κι' ἄλλος νεράκι...

Αὐτὸ γίνεται τακτικά, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη' καὶ τώρα, ποὺ ἔγεινε ἕνα χαριτωμένο μεγαλούτσικο περιστεράκι, σὰν νὰ θέλῃ νὰ μᾶς ἀποζημιώσῃ μὲ τὴν εὐγνωμοσύνη του, πετάει ἀπάνω μας κἄθε ποὺ τοῦ φανάζουμε μὲ τ'ὄνομά του.

Ὤ, μὰ εἶναι ἐξυπνῃ ἡ μικρούλα μας Κοκώ!

Κρυσταλλένια

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Τοτὸς ζητεῖ 10 λεπτὰ ἀπὸ τὴ μητέρα του.

— Τί ἔκαμες, τὸν ἐρωτᾷ ἐκείνη, ὅσα σοῦ ἔδωκα χθές;

— Τὰ ἔδωκα σὲ μιὰ γρηά.

— Καλά, παιδί μου, νά, πάρε. Τὴν ἐπομένη:

— Μαμά, μοῦ δίνεις 10 λεπτὰ ἀκόμα;... ξέρεις, γιὰ τὴ γρηά...

— Μὰ τόσο πολὺ ἐνδιαφέρεσαι ἐσὺ γι' αὐτὴ τὴ γρηά; Γιατί;

— Γιατὶ πουλᾷ κάστανα, ἡ καϊμένη!...

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ναυτόπουλο τ. Ἄγδρου

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ
ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΛΕΥΚΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

[*Ἴδε φυλλάδιον 15ον σελ. 119.*]

1.— Εἰς τὴν σελίδα 113, στ. α' («Δεύτερη Πατρίδα») λείπει ἡ λέξ. *μεγάλο*.

2.—Εἰς τὴν σελίδα 114, στ. α', λείπει ἡ λέξις *πινάσσα*.

3.—Εἰς τὴν σελίδα 114, στ. γ' («Μαρασμός») λείπει ἡ λέξις *ναύτης*.

4.—Εἰς τὴν σελίδα 115, στ. α', λείπει ἡ λέξις *κόκκαλα*.

5.—Εἰς τὴν σελίδα 115, στ. γ' («Ἄγνωστη λύπη») λείπει ἡ λέξις *ἀπότομα*.

6.—Εἰς τὴν σελίδα 116, στ. α' («Ἀθηναϊκὴ Ἐπιστολή») λείπει ἡ λέξ. *βιβλίο*.

7.—Εἰς τὴν σελίδα 116, στ. β', λείπει ἡ λέξις *χάρη*.

8.—Εἰς τὴν σελίδα 117, στ. β' («Χωρὶς Οἰκογένεια») λείπει ἡ λέξ. *σκέφτηκα*.

9.—Εἰς τὴν σελίδα 117, στ. γ', λείπει ἡ λέξις *ἔβαλε*.

10.—Εἰς τὴν σελίδα 118, στ. α' («Εἴχαμ' ἀράξει») λείπει ἡ λέξις *λιμάνι*.

11.—Εἰς τὴν σελίδα 119, στ. γ'. («Ἀλληλογραφία») λείπει ἡ λέξις *ἄξαφνα*.

12.—Εἰς τὴν σελίδα 120, στ. γ', λείπει ἡ λέξις *παραγγελίαι*.

Κανεὶς δὲν βρῆκε καὶ τὰς 12 λέξεις. Οὔτε κἀν τὰς 11. Οἱ τρεῖς πρῶτοι βρῆκαν μόνον ἀπὸ 10. Εἰς τὸν *Θρύλον* ἐδόθη τὸ Α' Βραβεῖον, ἐπειδὴ βρῆκε τὰς δυσκολωτέρας· καὶ εἰς τοὺς ἄλλους δύο τὸ Β'.—Ἄλλοι ὀκτὼ βρῆκαν ἀπὸ 9 λέξεις. Εἰς τοὺς τρεῖς ἀπὸ αὐτοὺς, διὰ κλήρου ἐδόθη τὸ Γ', οἱ δὲ λοιποὶ ἐπέτρεψαν εἰς τὸν Ἔπαινον.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Θρύλος*, (10 λέξεις [15Ε].)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Βεατρίκη*. — *Μεγάλη Ἑλλάς*, (10 λέξεις, ἀπὸ [15Ε].)

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἄρης*:—*Σείριος*. — *Σφαιροτρυπημένη Κυανόλευκος*, (9 λέξεις, ἀπὸ [12Ε].)

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ (*9 καὶ 8 λέξεις, ἀπὸ [10Ε] εἰς ἕκαστον:*) Βαρβαρομάχος Ἑλλάς, Γῶγος ὁ Παριζιάνος, Φιλέλλη, Κλειὼ Ν. Ἀδρακτᾶ, Αὐτοκράτειρα τοῦ Βυζαντίου, Ἰω. Α. Μερκάτης, Ἐλευθερωτὴς τῆς Πατρίδος, Τραγούδι τῆς Ἑνώσεως, Πανελλήνιος Ἐλευθερία, Μαγικὸ Ἀκρογιάλι, Νεφέλη, Φοῖβος Κ. Κωνσταντινίδης, Πηλεύς, Αἰμυλία Χώδ. Ξανθὴ Ἑλληνοπούλα Ἐθνικὴ Ἑνότης, Γλυκειὰ Ἀνάμνησις, Νεῖλος, Μαρκήσιος Κρανιοῦραύστης, Ἱππότης δὲ Βωδρυ, Πανοῦργος Ὀδυσσεύς, Πέτρος Πετρίδης, Νέος Βολταῖρος, Μικρὰ Μάγισσα, Καμέλια, Ἀγρίμι, Φωνὴ τῆς Πατρίδος, Ἄγγελος Εἰρήνης, Μεγάλη Ἰδέα.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ (*7 καὶ 6 λέξεις, ἀπὸ [8Ε] εἰς ἕκαστον:*) Ἰω. Α. Βῶκος, Γεώργιος Α. Βατίλιας, Ἄσπρος Γάτος, Ἴζο ντ' Ὄρο, Ρεγκλύς, Κουνέλης, Κων. Α. Χατζιώτης, Ὀνειρεμένη Ἑλλάδα, Ὄνειρον τῆς Κύπρου, Μέλλων Στρατιώτης, Μαρία Βουγιουκλάκη, Λιλίκα, Ἑλληνόπαις, Χρῆστος Ραμνιώτης, Οἰδίπους, Τρικυμία, Ζωὴ τῆς Ξενητειᾶς, Τζίτζηκας, Ἰω. Ἐμμ. Βαλεντάκης, Φιλέρημος, Νικητήριον Σάλπισμα, Δαφνοστεφανωμένη Κυανόλευκος, Γεώργ. Α. Ἀπαλεξόπουλος, Διαβολόπαιδο, Τόσκα, Γεώργ. Σπ. Σπυριδάκης, ΔώραΣπ. Σπυριδάκη, Ὀλυμπιονίκης, Μέλλων Ἀθλητής, Φιλόδοξος Ἕλλην, Μακεδονικὸν Ἰδεῶδες, Δοξασμένη Σημαία, Χαντζῆς Πρεβεζανός, Πριγκίπισσα τῶν Δολλαρίων, Ἀλεξασσοπούλι, Ζακυθινὸ Ἀκρογιάλι, Πίνδος-Πατρίς, Ξμυρνατκὴ Ἐλπίς, Ψωμᾶς, Κεφαλληνιακὴ Ἑλάτη, Ἀγέρι τοῦ Βοσπόρου, Μελαγχολικὴ Κορφιατοπούλα, Ἑρμῆς, Εὐστράτιος Βασιλείου, Ρουμελιώτης, Ἀφρισμένον Κῦμα, Ἀλέξ. Α. Μαγουρίου, Ἀτρόμητον Εὐζωνάκι, Ἕλληνικὴ Νικητής, Εὐστάθιος Ἀν. Γράμ., Ἀγρεραστιστὴς τοῦ Σουλίου, Καλαμαρτινὸ Λουλούδι, Ὁμορφονειρός, Μπερμπούλος, Στρατηλάτης τῶν Ἑλλήνων, Ἀνυπόφορο Κουνοῦπι, Χαρίλαος Π. Ἀντελόπουλος, Κ. Κωνσταντινίδης, Ἀθανάσιος Δράκος, Λύρας Ἅρπης, Δημ. Γ. Ἀποστολιδόπουλος, Πάλμας, Γαλάζιος Οὐρανός, Γεώργ. Δ. Μιχαλόπουλος, Πάνταρβιος, Γεώργ. Π. Σκλήρης, Ἀήττητο Ἀδαρο.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ (*5 καὶ 4 λέξεις, ἀπὸ [3Ε] εἰς ἕκαστον:*) Φραγκίσκος Ζαράβας, Γεώργ. Ν. Εὐσταθίου, Ἀληθινὸ Ἑλληνόπουλο, Παλληκάρι τῆς Δοξᾶς, Γραμμένο Ἀνθοπέταλο, Νικ. Γ. Ἀποστολοῦης, Ματωμένη Δύσις, Φιλ. Σ. Ἀλούρδας, Ἰωνικὸν Βλέμμα, Νικ. Χρ. Ἀλαππᾶς, Θεοδώρα Γ. Μιχαήλ, Περουζέ, Λύρα τοῦ Ἀπόλλωνος, Γεώργ. Δ. Πετρούσης, Μαγικὴ Σελήνη, Τάκης Κωνσταντινίδης, Μέλας Ἀετός, Γρηγόριος Ἀ. Τζέννυ, Βενετσάνος Ἡ. Σαράβας, Σμυρναϊκὸς Ἀστήρ, Ἀμαρυλλίς, Λουκία ντὲ Λαμερμούρ, Ζαν. Ν. Ζερβουδάκης, Τρελλὸς Παλιάτσος, Ναυτόπουλο τοῦ Ἑλληνσπόντου, Φαληρικὴ Αὔρα, Ἀετάκι, Ρεζεντά, Ἱπτάμενος Ἀετός, Κοκοτσρώνης, Ἀπελευθερωθεὶς Μικρασιάτης, Τάκης Α. Καμαρινάκης, Κέρκυραϊκὴ Μοῦσα, Κούλα Γ. Μαρκῆ, Μελαγχολικὴ Νησιωτοπούλα, Προσκοπικὸ Ἰδεῶδες, Μέλλων Συγγραφεύς, Χρ. Α. Ρίζοπουλος, Γιὸς τοῦ Φάρου, Ματωμένη Κυανόλευκος, Βασιλεία Ν. Πανταλέοντος, Δημ. Β. Σιωμόπουλος, Σπυρ. Ἱπονίτης, Σοφία Α. Γιούργα, Ψαριανὸ Ναυτόπουλο, Ἀνθισμένη Βαμβακιά, Δημ. Α. Παπαδημητρίου, Ἀλεξ. Β. Καψόπουλος, Ἔνδοξος Λεωνίδας, Βελουδένιο Τριαντάφυλλο, Σμαραγδὴ Κῦλα, Ἀγωνιστὴς τῆς Ἐλευθερίας, Λάτρις τῆς Μουσικῆς, Ἰδεώδης Ἕλλην, Ἀγησίλαος Ν. Λαμπρίου, Σὲρ Ραβεγγάρ, Περικλῆς Δανιανός, Εὐγενὴς Παλμός, Κοραλία Κατρίτου, Νίκη Κυριακίδου, Σαρδανάκαρος, Γιὸς τοῦ Ψηλορείτη, Δημ. Α. Ἀλεξάνδρου, Κατίνα Ἀλ. Ἀλεξάνδρου, Κούλα Ἀλ. Ἀλεξάνδρου, Λύρδος Γλέναρος, Ἰδεώδης Καρδία, Ἀθαν. Γ. Σπανός, Ἀόρατος Πυγμάχος, Δημ. Σ. Τσιγκιάννης, Ὑποβρύχιος Θαλασσοπόρος, Φανὴ Κράνια.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (*3 λέξεις καὶ κάτω, ἀπὸ [3Ε] εἰς ἕκαστον:*) Βιργινία Λαμπροπούλου, Καπετὰν Φαφαρίας, Λευκοφύτις Δάφνη, Φιλτάτη Ἑλλάς, Δημ. Γ. Κούλας, Χρυσομαλλοῦσα τῶν Σφαλίων, Ἀθαν. Α. Ζώης, Μυστηριώδης Σμυρναῖος, Κωνστ. Ἰ. Παπακωνσταντίνου, Ἄκαμπτος Ἕλλην, Μαῦρος Καβάλας, Ἑλένη Α. Κονταρίνη, Ἀντώνιος Φ. Λαζαρίδης, Μικρασιάτης, Ἰωάννης Καλούδης, Καλλιόπη Γ. Κοκκώδη, Ἄκμπρος Νερουλός.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 15 Σεπτεμβρίου 1920

ΣΗΜΕΡΑ βλέπετε τ' Ἀποτελέσματα τῶν Λευκῶν Λέξεων, ποὺ δὲν μάφίνουν καὶ πολὺ τόπο γι' Ἀλληλογραφία. —Ἀλήθεια, περίεργο μοῦ φαίνεται πῶς δὲν βρῆκε κανένας καὶ τὶς 12 λέξεις αὐτοῦ τοῦ Διαγωνισμοῦ! Μερικὲς θὰ ἤταν πάρα πολὺ δύσκολες... ἔ;

Σᾶς θυμίζω, ὅτι ἡ προθεσμία τοῦ Διαγων. Φωτογραφίας λήγει τὴν 30 Σεπτεμβρίου, καὶ τοῦ Μεταφραστικοῦ στὶς 15 Ὀκτωβρίου. Φαίνεται, ὅτι κι' αἱ δυὸ θὰ ἐπιτύχουν, γιατὶ ἀρκετὰ καλὰ πράγματα ἔλαβα ὡς τώρα.

Τὸ Ξεσπάθωμα, βλέπω, προοδεύει κι' εἶμαι πολὺ ευχαριστημένη ἀπὸ τὰ καλά μου πνευματάκια. Ἔτσι μπράβο, νὰ ξεσπαθώνετε, νὰ διαδίδετε, νὰ εὐεργετῆτε...—Εὐχαριστῶ ὅσους ἐξεσπάθωσαν κι' αὐτὴ τὴν ἑβδομάδα, καθὼς κι' ὅσους μοῦ ἔστειλαν τὸ συμπλήρωμα τῆς συνδρομῆς τους,—πολὺ σπουδαῖο κι' αὐτό, μὴν τὸ ξεχνᾶτε!

Τὰ «*Πεστρωμένα*», τὸ νέο δραματικὸ ἔργο τοῦ κ. Ξενοπούλου, θὰ δοθῆ μεθαύριο Δευτέρα, 21 Σεπτεμβρίου, στὸ Θέατρο Διονύσια, μὲ πρωταγωνίστρια τὴν κ. Κυβέλη. Νὰ πᾶτε οἱ μεγαλύτεροι, ὅσοι ἠκμάζετε στὰ θέατρα. Οἱ μικρότεροι ὅμως ὄχι, γιατὶ αὐτὸ τὸ ἔργο δὲν εἶναι γιὰ παιδιά.

Ἀεροναυτόπουλο, χαίρω ποὺ ἔγεινες καλὰ καὶ μοῦ ξανάγραψες. Κοίταξε τώρα νὰ δυναμώσῃς, ἀφοῦ μοῦ λὲς πὼς εἶσαι ἀδύνατος ἀκόμα, καὶ γιὰ τὶς γιορτάδες ποὺ ἔχασες, δὲν πειράζει. Ἔχεις νὰ ἰδῆς ἐσὺ γιορτές! .. Ἔμαθα πὼς ὁ καλὸς Γυμνασιάρχης σας ἔμεινε στὴ θέσῃ του καὶ φαντάζομαι τὴ χαρά σας ποὺ θὰ τὸν ἔχετε πάλι διδάσκαλο, συμβουλευτὴ κι' ἐνθουσιαστή...

Πολὺ μὲ συγκίνησε τὸ γράμμα σου, *Πενελλήνιο Μεγαλεῖο*... Ναί, τὴ λέξη «ἀγάπη» τὴν παπαγαλίζουν πολλοί, ἀλλὰ ἔρχεται κι' ὥρα ποὺ τὴν προφέρουν μὲ ὅλη τὴ συναίσθηση καὶ τὴν ἀλήθεια, Ἔτσι καὶ σὺ τώρα ποὺ μέστωσες καὶ κατάλαβες πόσο μάγαπας καὶ πόσο μοῦ ἀξίζει ἡ ἀγάπη σου. Ὤ, εἶμαι πολὺ-πολὺ εὐτυχῆς γιὰ τὴν ἀλλαγὴ τοῦ «χέρσου χωραφιοῦ»...

Ὁ *Γιάνης Ἄλτο*, μοῦ θυμίζει μιὰ παλιὰ ἱστορία: Τὸ 1898 ἐδημοσίευσα γράμμα ἐνὸς φίλου μου ἀπὸ τὴν Βουλγαρία, ποὺ μιλοῦσε γιὰ κάποιο βουλγάρικο παιδικὸ περιοδικό, ποὺ εἶχε καὶ χρωματιστὲς εἰκόνες καί, ὡς χαρτί, ὡς τύπος, ἤταν ἀνώτερο ἀπὸ τὸ δικό μας. Ὄχι γιατὶ τὰ Βουλγαρόπουλα ἤταν τότε πιὸ φιλόμουσα ἀπὸ τὰ Ἑλληνόπουλα κι' ὑποστήριζαν καλύτερα τὸ περιοδικό τους, ἀλλὰ γιατὶ τὸ ὑποστήριζε, τὸ ἐπιχορηγοῦσε ἡ Βουλγαρικὴ Κυβέρνησις, ποὺ πραγματικῶς τότε ἤταν καλύτερη ἀπὸ τὴν Ἑλληνική.—Αὐτὴ, ἡ ἱστορία ἔκαμε, μεγάλη ἐντύπωσι στὰ παιδιὰ τοῦ 1898 τὰ φιλοτίμησε,—ἀκοῦς ἐκεῖ ποὺ θἄχουν οἱ Βούλγαροι καλύτερη Διάπλαση ἀπὸ τὴ δική μας! — κὶ' ἀπὸ τότε ζωήρεψε πολὺ τὸ ξεσπάθωμα, ποὺ μοῦ ἐπέτρεψε νὰ βελτιώσω κι' ἐγὼ τὸ χαρτί μου, τὸν τύπο μου, νὰ ἐκδίδω συχνὰ δωδεκασέλιδα φύλλα, νὰ βάζω πολλὲς εἰκόνες κτλ. Ἀλλὰ ἦλθαν οἱ πόλεμοι, οἱ ἀποκλεισμοὶ κτλ., κι' ἡ βελτίωση αὐτὴ ἐσταμάτησε. Δὲν σημαίνει ὅμως! Τὰ Ἑλληνόπουλα ἐνίκησαν καὶ 'ς αὐτὸ ἐτοὺς Βουλγάρους; γιατὶ μὲ ὅλες τὶς δυσχέρειες, κατόρθωσαν νὰ διατηρήσουν τὸ περιοδικό τους *χωρὶς καμμιὰ κυβερνητικὴ ἐπιχορήγηση*. Καὶ σήμερα εἶναι τόσο διαδεδομένο, ποὺ ἂν ἦταν ἀλλοιώτικα τὰ πράγματα,— ἡ φτήνεια π: χ: τοῦ 1898. — θὰ μποροῦσε νὰ βγαίνῃ πολυτελέστερο κι' ἀπὸ τὸ βουλγάρικο.—Ἔ, αὐτὸ θὰ γίνῃ στὸ μέλλον.

Κάτι πολὺ παράξενο συμβαίνει ἐδῶ: Μοῦ κατήγγειλαν *ρητῶς* τὰ «Φτερὰ ποὺ ἀνοίγουν» τοῦ *Φαέθοντος* ὡς ἀντιγραμμένα ἀπὸ τὰ «Φωτερὰ Σκοτάδια» τοῦ Δροσίνη. Ἔδωσα πίστη 'ς αὐτὴ τὴν καταγγελία,—γιατὶ δὲν μποροῦσα νὰ φανταστῶ ποτὲ ὅτι ὁ γράφων δὲν τὰ εἶδε μὲ τὰ μάτια του στὸ βιβλίο, — ἐθύμωσα μάλιστα καὶ τὸ ἔγραψα εὐθύς. Σήμερα ὁ *Φαέθων* μοῦ γράφει, διαμαρτύρεται, *ὁρκίζεται* ὅτι τὰ ποιήματά του ἐκεῖνα δὲν εἶναι ἀντιγραφή. Ψάχνω τὰ «Φωτερὰ Σκοτάδια», ψάχνω ἀκόμα καὶ τὰ «Κλειστὰ Βλέφαρα», δὲν τὰ βρίσκω. Μὴν εἶναι σὲ ἄλλο τόμο τοῦ Δροσίνη; Μήπως ἡ καταγγελία εἶναι . . . ἀστήρικτη; Δὲν ἔχω καιρὸ νὰ ψάξω περισσότερο. Καὶ παρακαλῶ ἐκεῖνον ποὺ κατήγγειλε τὸν *Φαέθοντα*—ἢ ὁποιος ἄλλος ξέρει,—νὰ μοῦ γράψῃ ὡρισμένως σὲ ποιὸ βιβλίο τοῦ Δροσίνη καὶ σὲ *ποιὰ σελίδα* ὑπάρχουν τὰ ποιήματα ποὺ δημοσιεύθηκαν μὲ τὴν ὑπογραφὴ τοῦ *Φαέθοντος*. — Μὰ τί νὰ συμβαίνῃ;

Ἔλαβα, *Ριρὴ Ἔμμ.*, κι' ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας σου. Ἡ ἀλλαγὴ ἔγεινε ἀπὸ τοῦ 40ου. Εὔχομαι τώρα νὰ μοῦ γράψῃς γρήγορα, πὼς εἶσαι ἐντελῶς καλὰ ἀπὸ τὶς ἀλλεπάλληλες αὐτὲς ἀρρώστειες. Καὶ πρόσεχε! Θέλεις φύλαγμα ἀκόμα.

Τί ὡμορφο καὶ...διδακτικὸ τὸ σημερινὸ γράμμα τῆς *Λήθης*! Πρὸ δυὸ-τριῶν ἐτῶν, μοῦ ἔστειλε, λέει, ἕνα κομμάτι γιὰ τὴ Σ. Σ. Σ. Φυσικά, ἐνόμιζε πὼς ἤταν ἀριστούργημα. Δὲν τὸ ἐδημοσίευσα, εἴτε γιατὶ δὲν μοῦ ἄρεσε, εἴτε γιατὶ δὲν ἐκλησιῶν. Εἶδε κι' ἔπαθε ὡς που νὰ τὸ χωνέψῃ αὐτὸ ἡ *Λήθη*. Ἐπιτέλους τὸ χώνεψε . . . Καὶ τώρα, μετὰ χρόνια, σκαλίζοντας τὰ χαρτιά της, βρῆκε τὸ πρωτότυπο τοῦ κομματιοῦ ἐκείνου. Καὶ τόσο ἔρρεξε πρὸ . . . τῆς ὡμορφιάς του, ὥστε τὸ ἔσχισε εὐθὺς καὶ μοῦ γράφει μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ μ' ευχαριστήσῃ ποὺ δὲν τὸ ἐδημοσίευσα τότε καὶ . . . δὲν τὴν ἔκαμα ρεζίλι.

«Περιττὸ, προσθέτει, νὰ' σοῦ συστήσω νὰ ἐξολοθρεύσῃς τὸ κομμάτι ἐκεῖνο καὶ σύ, γιατὶ εἶμαι βεβαία ὅτι πρὸ πολλοῦ ἔχει λάβει τὴν πρὸς τὴν πυρὰν τῆς μπουνάδας τῆς χυρὰ-Μάρθας ἀγουσαν».

—Ὤ, ἐννοεῖται!

Βραΐας Ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Μειδίαμα τῆς Νίκης*, *Ὀνειροῶσης Εὐτυχία*, *Ἀναστηβεῖσα Ἑλλάς*, *Νεαρὸ Ἥπειροτάκι*, *Λευκὸς Σκοπευτής*, *Ἀνθισμένη Λεμονιά*, *Διπλᾶνον*, *Ξένος Νεανίας*, *Μαπλασόπουλο*, *Κώνων*, *Ἀετιδεύς*, *Ἄστρος Γάτος*, *Γυμνασιόπαις*, *Θαλασσία Νύμφη*, *Νόνης Ἄνος*, *Χάνι τῆς Γραβιᾶς*, *Κουφὴ Ἐλπίδα* καὶ *Ἡ Λεῖνα*. — Ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας των καὶ τοὺς ευχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ καλὰ των λόγια.

Μ

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διὰ 1 ἕως 3 τὸ πολὺ προτάσεις λεπτὰ 50 Διὰ τὰς περιπλέον 10 λεπτὰ ἡ λέξις.

Μ.Μ. ἐπιθυμοῦν νὰ νταλλάξουν: ἡ *Θεὰ τῆς Εἰρήνης* μὲ *Ἀνεμών. τ. Βουνοῦ, Θαλασ. Αὔρ., Λιλίκαν.* — ὁ *Ἄσπρος Γάτος* μὲ *Κῦμα τ. Αἰγ., Ἀστερα τ. Ἐλευθ., Ναυτόπ. τ. Ἀνδρου,*—ἡ *Κολομπίνα* μὲ *Ἄσπρ. Τριαντάφ., Ἄνεμ. τ. Βουνοῦ, Θαλασ. Αὔραν.*—ἡ *Μελαγχολικὴ Νησιωτοπούλα* μὲ *Μαγεμ. Ρεμματιά, Λησμ. Ὑπαρξ., Ἐλπιδοφ. Νεότ., Γιαπωνέζον, Ματαιότ.*—τὸ *Ἀνφὰν Γκατὲ* μὲ *Δδα Ἀρλεκίνου, Κολοκοτρώνην, Ἐλπιδοφόραν.* — ἡ *Ἀμαρυλλὶς* μὲ *Δαφνοστ. Ἑλλάδα, Ἀνφὰν Γκατέ, Χρυσ. Ἀκτ., Κυπαρισ. Ἀκτήν, Φῶτ. Ἀστρην, Λυγερήν.*—ἡ *Ἄλβα* μὲ *Γιαν. Ἀηδ., Δδα Ἀρλεκίνου, Ἀτρόμ. Χειμάρ., Ἄνθρωπο, Τραγουδιστή, Τσαχπινάκι, Κουνοῦπι, Πικροδάφνη.* — ἡ *Κρυφὴ Ἐλπίδα,* μὲ *Λυγαριάν, Ἀνεμώνην, Μυρτιάν.* — ἡ *Νηρηΐς τῶν Ὑδάτων* μὲ *Νηρ. τ. Εὐρίστ., Μή με λησμ., Αὔρ. τ. Λευτ.* —ὁ *Κεραυνοφόρος Ζεὺς* μὲ *Νυμφ. τ. Λάσ., Ἀτράνταχτ., Γιοῦντεξ.*

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Γιάννην Χρυσ.* (καλὴ ἡ ἰδέα σου, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἰδῶ καὶ τὸ τέλος, γιὰ νὰ σοῦ πῶ ἂν θὰ μπορέσω νὰ τὸ δημοσιεύσω·) *Τεύθραν* (ἔλαβα, ευχαριστῶ, σύμφωνοι·) *Βωμὸν τῆς Ἐλευθερίας* (ὄχι, μόνο τόμοι τῆς Διαπλάσεως καὶ τῆς Βιβλιοθήκης της δίδονται ὡς βραβεῖα·) *Ὀχὰν Ἀνάμνησιν* (νὰ δυσαρεστήσω δὲν θέλω κανένα, μὰ οὔτε καὶ νὰ παραβῶ τοὺς κανονισμοὺς μπορῶ· ὥστε ἐκλέξατε ἄλλο· ἀνυπόστατη κι' ἡ ἄλλη πληροφορία τοῦ φίλου σου·) *Κύκνον* (τὸ γράμμα σου, ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρό, μ' ευχαρίστησε πολύ· γράφε μου· περιμένω καὶ τὰ λα κομμάτια·) *Πίστις-Πατρὶς* (νὰ λές: 14 ἐτῶν καὶ τόσων μηνῶν· ἤ, 14 καὶ περπατῶ στὰ 15·) *Φράουλαν* (φίλησέ μου καὶ τὴν ἀδελφούλα σου, ποὺ τόσο τῆς ἀρέσει ὁ «Μέγας Ἀλέξανδρος»·) *Ναυτόπουλο τοῦ Σαρωνικοῦ* (ἐμπρός, περιμένω· καὶ ξέρεις, ἡ Κέρκυρα ἐμπνέει·) *Θρίαμβον τοῦ Δικαίου* (συνεννοήσου μὲ τὸν τυπογράφον·) *Λαυλὸν τοῦ Κανάρη* (τὴν καϊμένη τὴ Νενέ! ἐγκάρδια συλλυπητήρια·) *Ὀχὰν Ὀνειροπόλον* (ἔστειλα· καλῶς νὰ ἔλθῃς, σὲ περιμένω·) *Ἀγρίμι* (ἔχει καλῶς·) *Α. Βῶκον καὶ Α. Παναγιωτόπουλον* (ευχαριστῶ διὰ τὴν ἀγάπην· πῶς στέλλονται αἱ λύσεις, ἰδῆτε τὸν Ὁδηγόν·) *Ἔνδοξο Μεσολογγιτάκι* (πασίγνωστο τὸ ἀνέκδοτό σου·) *Ἀνφὰν Γκατὲ* (τοῦ ἔγραψαν τοῦ κ. Ξ. κι' ἔδωσε τὴν ἄδεια·) *Γιάννην Μηλ.* (ἔλαβα·) *Ἰβραήμ Πειρ.* (ἀδιάφορο πόσες· ὅσες μπορίσης·) *Τραγούδι τῆς Ἑνώσεως* (ἔστειλα καὶ περιμένω τὸν λ)σμόν·) *Ἀμαρυλλίδα* (μὲ τὰ ταχυδρομικά, τὸ βιβλίον αὐτὸ τιμᾶται δρ. 5·) *Ἔνδοξο Μεσολόγγι* (σ' ευχαριστῶ γιὰ ὅσα γράφεις· ἀλλὰ τόσο ἐκτενῆ κομμάτια, καὶ καλὰ νὰ εἶναι, δὲν δημοσιεύονται·) *Μικρομέγαν* (Πν. Ἀσκήσεις δὲν εἶναι δεκταί·) *Ἄγγελον Χρύσον* (ναί, ὁ ἕνας εἶναι ὁ κ. Παλαμᾶς· ὁ ἄλλος ὁ κ. Μῆτσος Χατζόπουλος·) *Ἑλλ. Ἀναγέννησιν* (εἶναι δικό σου, ἢ τὸ ἀντίγραφες;) *Κων. Π. Λευκ.* (δὲν ἔχω ἀντίρρησιν καὶ σᾶς ευχαριστῶ καὶ τοὺς δυό·) *Μαραμένο Γιασεμί, Γιοῦντεξ, Μακεδονικὸν Ἰδεῶδες, Φίλον τῆς Ἀκρογιαλιᾶς, Μελαγχ, Νησιωτοπούλαν* κτλ. κτλ.

Ὑψηλὸν Δενδρολίβανον, Χρ. Λεφάκην, Δέσπων Κασάπη, Ἰσμήνην Στ. Μπαλλῆ, Ναυτόπουλο τῆς Ἄνδρου, Νικομάχην (ἔλαβα, ευχαριστῶ.)

Ὁμηρειάδα, Θεμ. Σωτ. Κοββ., Αἰμυλίαν Χὼβ (ἔστειλα.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *14 Σεπτεμ.* θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια τοῦ 191ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων Σεπτεμβρίου — Νοεμβρίου. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 19ης Νοεμβρίου ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ, ὅπως καὶ τῶν προηγουμένων φυλλαδίων.]

590. Δεξίγριφος

Κάτοικον ἀρχαῖον καὶ νότα,
—Ἀπὸ τὴ Βυζαντινή,—
Καὶ στενη σου συγγενῆ
Σὲ παράταξη τὰ βάζεις,
Καὶ ὑψη'ἡ βυνοσειρὰ
Ἀνιβαίνεις μιὰ χαρά.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Φτωχὸ Χαμομηλάκι

591. Μεταγραμματισμὸς

Ι-ῶ τοῦ βγαζω
Κάππα βάζω,
Κι' ἐνῷ ἤτανε νησὶ
Στὴ Μεσόγειο, γνωστό,
Ξόφγου γίνεται πουλὶ
Πολὺ ὤμοφο, λευκό.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἥρωος τῶν Δολιανῶν

592. Διπλοῦς Μεταγραμματισμὸς

Νησιώτη τοῦ Αἰγαίου.
Τὸν ἀναγραμματίζω
Κι' ἀμέσως κάποια πόλη
Τοῦ Πόντου σχηματίζω.
Ἀλλὰ κι αὐτὴ λιγάκι
Θέλησα νὰ κουνήσω
Κι' ἔν' ἄσπρο λουλουδάκι
Βγῆκα γιὰ νὰ μυρίσω.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἰακ. Θ. Πολυκράτη

593. Αἴνιγμα

Ὁλη τὴ νύχτα εἶν' ἀδειανὰ
Μὰ τὸ πρωΐ γεμίζουν·
Γεμᾶτα τρέχουν κι' πηδοῦν,
Μὰ ἄδεια δὲν σαλεύουν.

Ἐστάλη ἀπὸ τ. Ὑπερήφ. Ἑλληνόπουλο

594. Πυραμίς

\+ Οἱ σταυροὶ Νομοθέτης.
* + * = Νῆσος τοῦ Αἰγ.
** + ** = Πόλις τ. Ἑλλ.
*** + *** = Πόλις γερμανική
**** + **** = Ὠκεανός.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Καλαματιανὸ Λουλούδι

595. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 4 5 6 7 8 9 0 = Φιλόσοφος.
2 3 4 9 0 = Ἄγκιστρον.
3 2 3 2 3 8 = Ὄρος.
4 2 9 8 3 5 7 3 0 = Ἑρπετόν.
5 6 2 8 0 = Νῆσος.
6 0 8 7 3 = Θιά.
7 8 6 3 = Δένδρον.
8 2 7 3 = Ἀριθμητικόν.
9 2 4 9 0 = Ἱερόν.
0 6 2 2 3 7 = Πόλις.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Λάβαρο τ. Λευτεριᾶς

596—600. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεως δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις: *τάσις, ὅρος, ἔνοχος, νάνος, ἅγιος.*

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος

601. Ἀκροστιχὶς μετ' Ἐλλιποσυμφώνου

Τὰ δεύτερα γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, ὅλα φωνήεντα, σχηματίζουν ἐλλιποσύμφωνο τοῦ τύπου:

* * * _ * * *

τοῦ ὁποίου ζητεῖται ἡ λύσις:

1, Βασιλεὺς τῆς Ἠπείρου. 2, Βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν. 3, Βασιλεὺς τῆς Περσίας, 4, Βασιλεὺς τῶν Θηβῶν· 5, Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης· 6, Βασιλεὺς τῆς Κρήτης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ψωφιδέως

602. Μικτὸν

Π ς - ο υ - σ - ο ι ο υ - φ λ ς - χ ς
Ν - ο υ - π - ο ι ο - δ ρ υ - τ ρ χ ς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χατζῆ-Πρεμετιανου

603. Γρῖφος

δω ο
δω δω ηρξ ο ο
ξ — 1 κλις
δω δω :: ο ο
ωδ ο

Ἐστάλη ὑπὸ Γώγου τοῦ Παριζιάνου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλλου 28.

398. Ἀλιάκμων (ἁλλοί, ἄκμων.)—399. Ἰσσὸς (ὖς, σός·)—400. Γαστὴρ-ἀστήρ.—401. Ἄννα (αα, νν.)

402. Η Σ Α Ι Α Σ / Σ Υ Ρ Ο Σ / Α Ρ Η Σ / Ι Ο Σ / Α Σ / Σ

403. ΑΡΤΕΜΙΣ (Ρέα, Τάμεσις, ἔτι, μερίς, ἴσταμαι, στέμμα.) — 404. Κώστας (ΓιάγΚΟ, ΣΤΑΣ ου...)—405—409. Δ ι ὰ τοῦ Ο: φόρος, τόνος, δόσις, πόδος, πόρος.—410. ΙΣΜΗΝΗ (Ἰατρική, Σύρος, Μαγνησία, Ἥρα, Νέρων, Ἡρακλῆς.) — 411. Κρεῖττον σιωπᾶν ἢ μάτην λαλεῖν.—412. Κ α ὶ π α ρ ὰ μ υ σ ὶ χ ά ρ ι ς ἐ σ τ ί. (κεφ ἄρα-μ' εἰς ι-χάρεις ἐς τί.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Κ'—291]

Τριανταφυλλένια, *Ἀνθεμίς*, φερθήκατε θαυμάσια στέλνοντας τὸ oiseau féroce περίπατο.

Χιώτικο Τριαντάφυλλο

[Κ'—292]

Επιστρέψασα ἐξ Ευρώπης ξαναφαίνομαι στὸν Διαπλασιόκοσμον, ἀνταλλάσσουσα Μ.Μ.—*Ὀχὰ Ὀνειροπόλος*

[Κ'—293]

Ζητῶ ἀλληλογραφίαν

Μαργαρίτα τοῦ Φάουστ

[Κ'—294]

Προσφυγοπούλα, γιὰ τὸ σκληρὸ χαμὸ τῆς ἀδελφούλας σου ὀλόθερμα συλλυπητήρια. *Λευνὸς Σκοπευτής*

[Κ'—295]

Νύμφη τοῦ *Λάσους*, σὲ ἀνεκάλυψα· εἶσαι ἡ Μαρία Μοσχοβα.

Ναυτόπουλο τῆς Ἄνδρου

[Κ'—296]

Πρωτομπαίνοντας στὸν κύκλο χαιρετῶ ἀπαξάπαντας. Εὕρετέ με. Μπορεῖτε;

Μαγεμένο Τσουμπανόπουλο

[Κ'—297]

Ανταλλάσσω Μ. Μ. μὲ ὅλη τὴ Φρεαττύδα.—*Φίλος τῆς Ἀκρογιαλιᾶς*

[Κ'—298]

Μυστηριώδη *Τζέντλεμαν, Ἀήττητον Ἀεροπόρον, Λευτεριὰ ἢ Θάνατος:* Ἀνταλλ. Μ. Μ. δέχομαι μόνον μέσῳ Διαπλάσεως. Δι' ευγενῆ πρότασίν σας χίλια ευχαριστῶ. — ΓΙΟΥΝΤΕΞ

[Κ'—299]

Σ*βέντζο*, ἀλληλογραφοῦμε; Δίσις: Χαρίκλειαν Μπενιάρη, Καραΐσκου 156 Πειραιᾶ.—*Δικηγόρε τ. Νεολαίας,* χρόνια πολλά. *Θαλασσία Νύμφη*

[Κ'—300]

Ι*ππότα τῶν Χρυσανθέμων, (Δικηγόρε τῆς Νεολαίας)* ἡ συλλογή εἶναι θαυμασία.

Γρενιάρα, ἀφοῦ τὴν εἶδες, διατί ρωτᾶς; *Ἡ Δεῖνα*

[Κ'—301]

Μ*ικρόβιον τῆς Γρίππης*, μακρ- νὰ μὴν κολήσουμε. —*Δεῖνα*, δέχ- σαι ἀλληλογραφίαν;

Ἡ Δεῖνα, ἡ Τάδ

[Κ'—302]

Δ*ικηγόρε τῆς Νεολαίας, Γρυνιάρα*, ἐξηγηθῆτε γιατὶ δὲν καταλ- βαίνω. *Ἀττικὴ Μέλισσ*

(Κ'—303)

Δ*ιαπλασόπουλα, Ἄλτ!! Διαπλασοποῦλες*, Στόπ!! Ἀντα λάσσ- Μ. Μυστ. μὲ ὅλους καὶ ὅλες· ἀπαντ- τάχιστα. **ΑΗΤΤΗΤΟ ΕΥΖΩΝΑΚ**

[Κ'—304]

Κ*ορφιατοτοπούλα, Καρδία*. γιατ- σιωπᾶτε; Νὰ σιωπήσω κ' ἐγώ;

Μελαγχολικὴ Ἀτθ

(Κ'—305)

Α*νταλλάσσω* c. p. καὶ Μ. Μ. μ- ὅλους. Προτιμῶ καλλονάς.

Φίλημα Θανάτου, p.r. Κέρκυρ

[Κ'—306)

ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΗ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ

(ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΣΑΣΑ)

Δ ΝΙΔΕΣ: ΓΙΟΝΤΕΞ
ΑΡΛΕΚΙΝΟΥ
ΦΟΞΤΡΟΤ
ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΑΝΕΜΩΝΗ
ΙΡΜΑ Η ΤΣΙΓΓΑΝΑ

Θὰ εἶναι τιμή μας ἂν λάβετε μέρος εἰς τὸν ποιητικὸ διαγωνισμό μας. ΙΔΙΑΙΤΕΡΩΣ ἐρωτῶμεν τὰς τέσσαρας πρώτας διατ- δὲν ἀπήντησαν εἰς τὴν [Κ—254] Ἀγγελίαν μας;

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΤΖΕΝΤΛΕΜΑΝ
ΑΗΤΤΗΤΟΣ ΑΕΡΟΠΟΡΟΣ
ΛΕΥΤΕΡΙΑ ἢ ΘΑΝΑΤΟΣ

(Κ'.—307)

Δ*ικηγόρε τ. Νεολαίας, Δνις Φόξτροτ- Δνὶς Ἀρλεκίνου, Τάδε*, δέχεσ- ἀνταλλαγὴν Μ. Μ.; —*Σερριωτοπούλ-*

[Κ'— 308]

Ω*χρὰ Ἀνάμνησις*, ἀφοῦ μ' ἀνακαλ- ψατε, δημοσιεύσατε τὄνομά μου. Προσέξατε ὅμως μὴ βρεθῆτε γελασμένο-

Εὐνικὴ Ἑνότη

(Κ'—309)

Θ*υλυκὲ Διάβολε, Ἀραπάκι, ἀντ- λλάσσομεν* Μ. Μ. μὲ ὀνόματα; Ἀ- Δέχεσθαι μοῦ ἀποστέλλετε πεταδίαι.

Ἀρσὲν Λουπὲ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ",

ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΡΠΝΑ ΚΑΙ ΜΟΡΦΩΤΙΚΑ

ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (μὲ 60 εἰκόνες) δρ. 8 καὶ ταχυδρομ. δρ. 9.

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου (μὲ 20 εἰκόνες) δρ. 6 καὶ ταχυδρ. 6,50.

Ἡ Μοῦσα τῶν Παίδων (ποιήματα) δραχ. 3 καὶ ταχυδρ. 3,30.

Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομίδια) ἕκαστον δρ. 0,50 καὶ ταχυδρ. 0,55.

Πρόας ὁ Νικίου (μὲ 24 εἰκόνες) δρ. 6 καὶ ταχυδρ. δρ. 6.50.

Ὁ Πυρειοπώλης (μὲ 24 εἰκόνες) δρ. 6 καὶ ταχυδρ. δρ. 6,50.

Ὑπὲρ Πατρίδος (μὲ 24 εἰκόνες) δρ. 6 καὶ ταχυδρομ. δρ. 6,50.

Τύποις ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΠΛΑΖΟΥΔΑΚΗ—Εὐριπίδου 3—Τηλέφ. 11-99.—Ἀριθ. ἐντύπ. 4897